Nr. 32

11 augustus 1962

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

Beeldpuzzel

Natuurlijk hopen we dat jullie in de vakantie elke dag stralend weer hebben, maar mocht het eens een keertje regenen, kijk dan eens naar deze bladzijde en probeer het juiste antwoord op onze beeldpuzzel te vinden.
Je ziet hieronder een afbeelding van negen personen en een paard. Nu moet je proberen te achterhalen hoe die personen en dat paard heten. Heb je hun namen gevonden, dan schrijf je de eerste letter van hun naam in het hokje voor de afbeelding. Als je in elk hokje een letter gezet hebt, dan lees je van boven naar beneden de naam van een hoofddeksel, dat gedragen werd door middeleeuwse grappenmakers. Op bladzijde 30 kun je controleren of je oplossing goed is.

Deze twee broers zijn bekende zangers, die vooral roem oogstten met hun rock-'n-roll-liedjes.

Een berucht Romeins keizer, die waarschijnlijk de stad Rome in brand stak om er daarna een gedicht over te schrijven.

Dit is in de mythologie de god van de zee.

Deze beroemde veldheer ontwarde met één slag van zijn zwaard de Gordiaanse knoop.

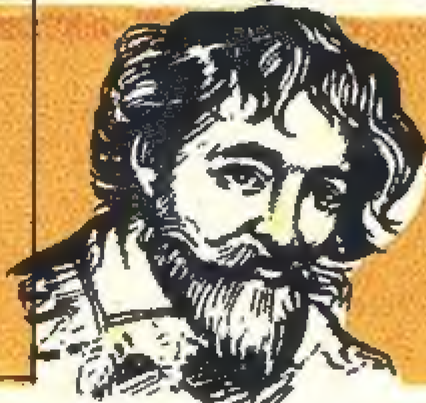
De belangrijkste man van de Verenigde Staten van Noord-Amerika.

Een groot schilder, die wereldberoemd werd door zijn prachtige schilderijen. Een van zijn bekendste werken heet „De nachtwacht".

Dit is een figuur uit de mythologie. Hij torst de wereld op zijn schouders. Zijn naam leeft voort in een gebruiksvoorwerp dat jullie allemaal kennen.

Een beroemd Vlaams schilder. Hij verbleef lange tijd aan het Spaanse hof.

Gevleugeld paard uit de Griekse mythologie.

Jacht op haarlokken en tanden...

De Engelsen staan bekend als verwoede verzamelaars en dat zal dan ook wel de reden zijn dat er onlangs een Engelsman overgelukkig was, toen hij er na langdurige onderhandelingen in slaagde van een Duits museum een haarlok van de componist Ludwig van Beethoven te kopen voor de „spotprijs" van... drieduizend pond sterling! Voor zover men weet is dit de hoogste prijs, die ooit voor een dergelijk souvenir is betaald. Driehonderdvijftien pond sterling, een paar jaar geleden neergeteld voor een haarlok van de Engelse admiraal Nelson, was tot dan toe een recordprijs, waarop een bedrag van tweehonderdvijftig pond volgde, dat een inwoner van Parijs betaalde voor een haarlok van keizer Napoleon I.

Voor verzamelaars zijn herinneringen aan Napoleon I altijd veel geld waard geweest. Nog niet zo lang geleden werd een verzameling souvenirs van de kleine Corsikaan geveild voor vijfhonderd pond. Ze bestond uit een tand van de keizer, een lok van zijn haar, een paar kousebandgespen, die hij cadeau gegeven had aan zijn lijfarts op Sint Helena, en een schaakspel, dat Napoleon gekregen zou hebben van de keizer van China. Een groot deel van de nalatenschap van Napoleon bevindt zich in handen van verzamelaars, zoals de steek die hij vlak voor zijn dood heeft gedragen, het glas waaruit hij voor het laatst heeft gedronken, en het bord waarvan hij zijn laatste maaltijd at.

Ook souvenirs van andere beroemdheden staan bij verzamelaars hoog aangeslagen. Zo bezit Lord Walter Riddell, een Schotse edelman, een ring waarvan de ruimte die vroeger werd ingenomen door een schitterende steen, nu bezet wordt door een tand. Deze tand kostte de Schot niet minder dan zevenhonderdvijftig pond sterling, maar het was dan ook een tand van de wereldberoemde Engelse natuurvorser, wiskundige en sterrenkundige Isaac Newton.

Uit het bovenstaande blijkt wel wat voor hoge waarde sommige verzamelaars hechten aan souvenirs van beroemdheden.

BETSY

IK HEB VEEL TE VEEL HUISWERK!

IEDEREÉÉN HEEFT TE VEEL HUISWERK!

HET IS GEMEEN! WE MOETEN STAKEN!
BONS

IK WEET WAT: IK GA EEN PROTESTMARS HOUDEN!

DIT OUDE SCHOOLBORD KAN IK GOED GEBRUIKEN!

WE MOETEN MET ZIJN ALLEN VECHTEN... WE MOETEN ONS VERENIGEN!

VEREENIG U! GEEN HUISWERK MEER!

EVEN LATER
VEREENIG U! GEEN HUISWERK MEER!
IK WEET ZEKER DAT MIJN ACTIE ZAL SLAGEN!

STAAK
STAAK
MINDER WERK
STAAK

STAAK
MINDER WERK
VEREENIG U! GEEN HUISWERK MEER!
STAAK
STAAK

WAT EEN ENORM SUCCES, HÈ?
GEEN HUISWERK MEER!

STAAK
HOERA! GEEN HUIS-WERK MEER!
VEREENIG U! GEEN HUISWERK MEER!
SCHOOL

LIEVE HELP, ZIJ STAKEN VOOR EEN ÁNDER DOEL!

WAT BETEKENT DIT?

GEEF MIJ DAT BORD MAAR EENS, DAN ZAL IK ER IETS ACH-TEROP SCHRIJ-VEN!
VEREENIG U! GEEN HUISWERK MEER.

5 7 12
8×4 =32
EXTRA-HUISWERK VOOR BETSY. SCHRYF 100X: VERENIGEN IS MET ÉÉN E EN NIET MET TWEE.
BAH, NÓG MEER HUISWERK!

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WAREN IN AFRIKA OP ZOEK NAAR DE STENEN LEEUW. ZE WERDEN GEVANGENGENOMEN DOOR DE ACHARISTAM, MAAR WISTEN DE HELFT VAN EEN KAART IN DE ROBOT TE VERBERGEN. PROFESSOR MALEY EN BRINDO WILDEN DEZE HALVE KAART HEBBEN.

SNEL BEDIENDE TED DE ZENDER EN DIRECT STOND ARCHIE OP.

HET OPPERHOOFD BLEEF EVEN STAAN EN RIEP:

VLUG NAM TED EEN BESLUIT.

WE KUNNEN DE ACHARI'S NIET AAN HUN LOT OVERLATEN. WE MOETEN HEN BESCHERMEN!

MISSCHIEN KAN ARCHIE ONS DAARBIJ HELPEN!

DE PROFESSOR EN BRINDO BEGAVEN ZICH VLUG NAAR HUN HELICAR.

De roep van het circus

DEBBIE WEST WERKTE MET HAAR HOND TEX BIJ CIRCUS MELWIN. EEN MEISJE ZAG TEX MET EEN BAL JONGLEREN EN ZEI DAT HIJ HAAR NUMMER ZOU KUNNEN REDDEN.

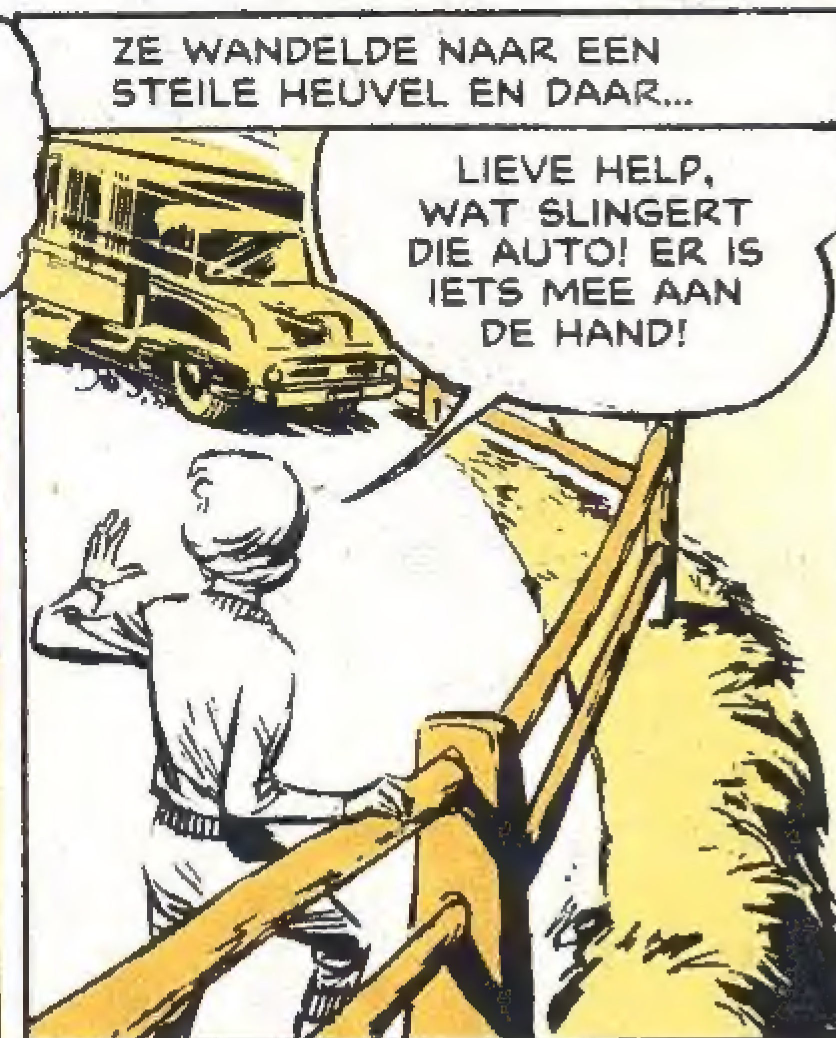

EVEN LATER...
HIER IS SAM MET DE POST! KOM ALLEMAAL EENS HIER!
SAM IS NAAR HET POSTKANTOOR GEWEEST EN HEEFT METEEN ZIJN NIEUWE FIETS GEPROBEERD!

SAM IS KNAP, HÈ, TEX, OM ZO OP ÉÉN WIEL TE FIETSEN?

SAM HAD ZELF EEN BRIEF GEKREGEN EN HIJ RIEP DEBBIE BIJ ZICH.
ZEG, JIJ WILDE TOCH EEN WILDE-DIERENNUMMER BRENGEN? EEN VRIEND VAN MIJ KOMT HIER NAAR TOE MET EEN PAAR WILDE DIEREN!

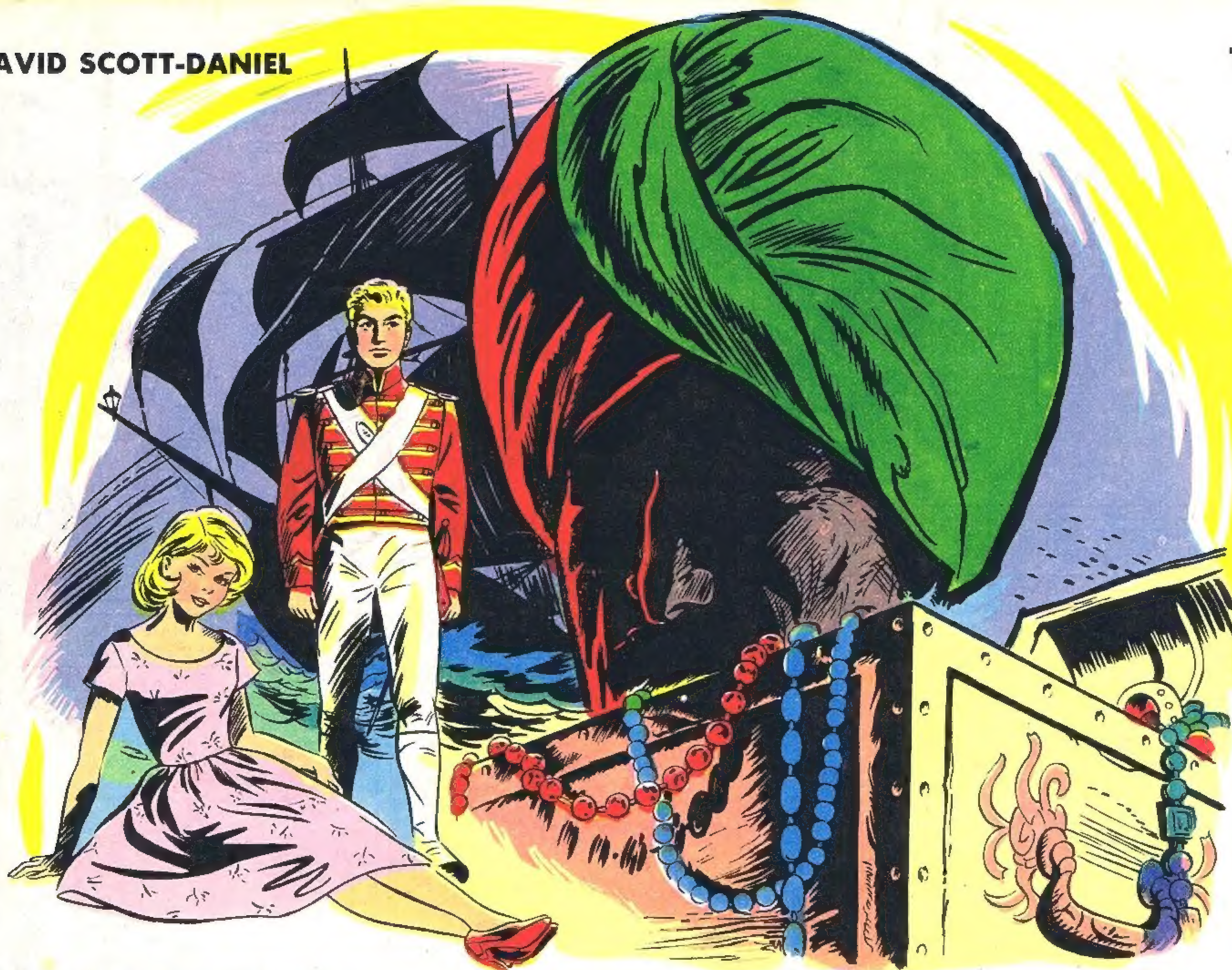

EVEN LATER GING DEBBIE EEN EINDJE WANDELEN.
IK ZOU GRAAG EEN WILDE-DIERENNUMMER BRENGEN, ALS IK MAAR GELD HAD OM ER EEN PAAR TE KOPEN!

ZE WANDELDE NAAR EEN STEILE HEUVEL EN DAAR...
LIEVE HELP, WAT SLINGERT DIE AUTO! ER IS IETS MEE AAN DE HAND!

DE AUTO RAASDE VOORT.

ONTZET ZAG DEBBIE DE AUTO NAAR DE AFGROND RIJDEN, MAAR...
TOEN STOPTE HIJ PIEPEND.

VLAK BOVEN DE AFGROND BLEEF DE WAGEN HANGEN.
EN DIT VOORVAL ZOU VOOR DEBBIE VEEL GAAN BETEKENEN!

OLIVIER en de zeerovers

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het 111e Regiment Infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott maken in India het vervoer mee van drie schatkisten, die door een groep soldaten van Mandelpore naar Madras gebracht moeten worden. Vaandrig Boscowen voert het bevel en sergeant Trott, Pollies vader, en soldaat Pilchard zijn ook van de partij. Onderweg ontmoeten Pollie en Olivier Paul Carvell, schrijver van de Overzeese Compagnie. In Bombay gaat de hele groep aan boord van het schip de* Eenhoorn. *Olivier ziet een dikke Indiër, Asaf, die meegaat naar Madras. Onderweg bespieden Olivier en Paul hem in het ruim van het schip. Olivier wordt ontdekt en Asaf beschuldigt hem ervan dat hij hem een kostbare ring ontstolen heeft. Even later wordt de* Eenhoorn *aangevallen door een zeeroversschip. Pollie, Olivier en Paul bevinden zich in een roeiboot. Na een kort gevecht verdwijnen de zeerovers weer. Asaf, vaandrig Boscowen en de schatkisten zijn verdwenen. Trott en Pilchard gaan op zoek naar Pollie, Olivier en Paul, die ergens op zee dobberen. Dezen ontdekken een eiland en gaan aan land. Al gauw blijkt dat ze niet alleen zijn. Intussen naderen sergeant Trott en soldaat Pilchard het eiland. Pollie ontmoet de zeerover Grijnzende Murphy, die later door Trott en Pilchard overmeesterd wordt. Het eiland blijkt de opslagplaats van de zeerovers te zijn. Als dezen later op het eiland verschijnen, proberen Trott, Pilchard, Murphy en de kinderen hen te overmeesteren.*

Present, bootsman!" klonk het antwoord en een half dozijn zeelui kwam de trap afstormen. De andere hadden zich uit het zeildoek losgewurmd en strekten hun armen en benen eens, die nogal in de knoei hadden gezeten.

„Filips, Digby, Manners, Postema," brulde de reus, „grijp die geweren! En zet die schurken daar tegen die muur. Als ze zich bewegen, sla je ze tot moes!"

„Jawel, bootsman."

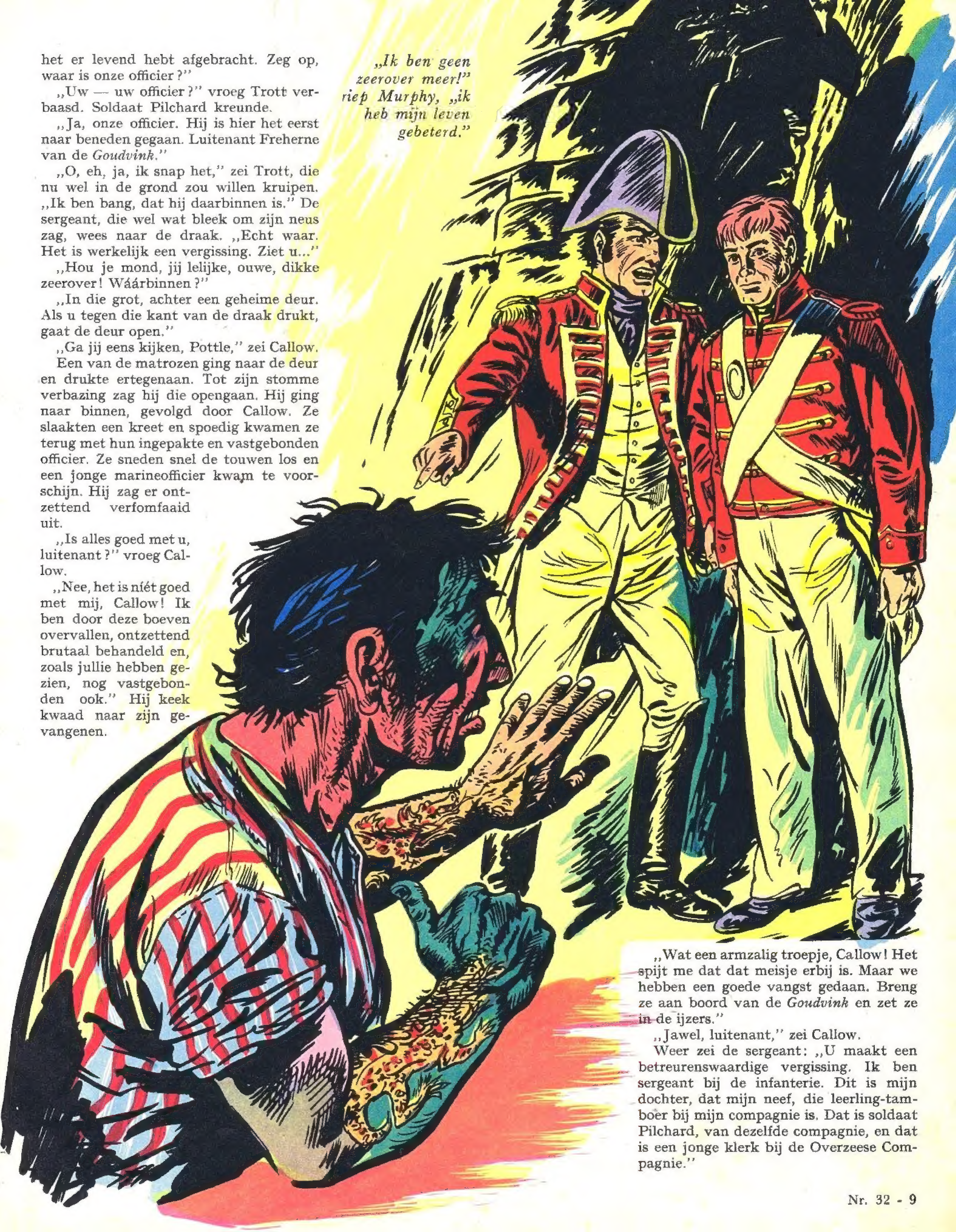
Sergeant Trott en zijn metgezellen werden nogal onzacht tegen de muur gezet en Pollie onderging hetzelfde lot.

„Papa," zei ze met een heel bang stemmetje, „het zijn helemaal geen rovers. Het zijn Britse zeelui!"

„Dat was een mooi stukje werk, jongens," zei de forse man, die Callow bleek te heten. „We dachten wel dat een van die eilanden een zeeroversnest zou zijn. Wat is me dat een ellendig stelletje schurken. En er is nota bene nog een meisje bij ook!"

„Bootsman, er is hier een ernstig misverstand in het spel," zei sergeant Trott met grote waardigheid. „Wij zijn geen zeerovers, wij zijn. . ."

„Geen geklets!" brulde de aangesprokene. „Je mag nog blij zijn, dat je

„Ik ben geen zeerover meer!" riep Murphy, „ik heb mijn leven gebeterd."

het er levend hebt afgebracht. Zeg op, waar is onze officier?"

„Uw — uw officier?" vroeg Trott verbaasd. Soldaat Pilchard kreunde.

„Ja, onze officier. Hij is hier het eerst naar beneden gegaan. Luitenant Freherne van de *Goudvink*."

„O, eh, ja, ik snap het," zei Trott, die nu wel in de grond zou willen kruipen. „Ik ben bang, dat hij daarbinnen is." De sergeant, die wel wat bleek om zijn neus zag, wees naar de draak. „Echt waar. Het is werkelijk een vergissing. Ziet u..."

„Hou je mond, jij lelijke, ouwe, dikke zeerover! Wáárbinnen?"

„In die grot, achter een geheime deur. Als u tegen die kant van de draak drukt, gaat de deur open."

„Ga jij eens kijken, Pottle," zei Callow. Een van de matrozen ging naar de deur en drukte ertegenaan. Tot zijn stomme verbazing zag hij die opengaan. Hij ging naar binnen, gevolgd door Callow. Ze slaakten een kreet en spoedig kwamen ze terug met hun ingepakte en vastgebonden officier. Ze sneden snel de touwen los en een jonge marineofficier kwam te voorschijn. Hij zag er ontzettend verfomfaaid uit.

„Is alles goed met u, luitenant?" vroeg Callow.

„Nee, het is níét goed met mij, Callow! Ik ben door deze boeven overvallen, ontzettend brutaal behandeld en, zoals jullie hebben gezien, nog vastgebonden ook." Hij keek kwaad naar zijn gevangenen.

„Wat een armzalig troepje, Callow! Het spijt me dat dat meisje erbij is. Maar we hebben een goede vangst gedaan. Breng ze aan boord van de *Goudvink* en zet ze in de ijzers."

„Jawel, luitenant," zei Callow.

Weer zei de sergeant: „U maakt een betreurenswaardige vergissing. Ik ben sergeant bij de infanterie. Dit is mijn dochter, dat mijn neef, die leerling-tamboer bij mijn compagnie is. Dat is soldaat Pilchard, van dezelfde compagnie, en dat is een jonge klerk bij de Overzeese Compagnie."

„Wát je zegt," hoonde luitenant Freherne. „Het is me werkelijk een eer om zulke belangrijke personen te ontmoeten, dat moet ik zeggen. Je liegt alsof het gedrukt staat! En wie mag dát dan wel zijn, de keizer van China zeker?" Hij wees naar Grijnzende Murphy.

„O nee, meneer, dat is inderdaad een zeerover."

„Ik ben geen zeerover meer," riep Murphy, „ik heb mijn leven gebeterd."

„Je leven gebeterd, hè? Luister 's, jullie nietsnutten! Wij zitten achter een zeeroversschip aan, dat de *Maskerade* heet. We komen op dit eiland en wat vinden we hier? Een grot die als opslagplaats is ingericht. En wat gebeurt er? Ik word in een zeil gewikkeld en in een hoek gesmeten. Eerlijke mannen, jullie? Of eigenlijk, we hadden geen schipbreuk geleden, maar..."

„Ja, nu is het wel genoeg," onderbrak Freherne hem koel, „geen leugens meer. Callow, neem ze mee! Ik word misselijk van de sprookjes die deze dikzak ons op de mouw probeert te spelden. Laat hij die maar elders vertellen. Hij zal dan weleens zien wat er gebeurt. Kom maar, mijn engeltjes. Een beetje vlug, en jij ook, zus. Vooruit!"

Moedeloos liepen ze naar de trap, zorgvuldig bewaakt door de matrozen.

HOOFDSTUK VIII

Het gevecht op Pollie-eiland

Zo liepen hun dappere avonturen op een ramp uit, want alles wees erop dat ze ten dode waren opgeschreven. De kapiteins die het bevel hadden over schepen van de Koninklijke Marine, maakten gewoonlijk korte metten als ze zeerovers op heter daad betrapten, en de schijn was wel erg tegen hen. Het was Pollie, die de laatste wanhopige poging deed om hen te redden. Plotseling snelde ze naar Pauls bureau, greep zijn dagboek en drukte het Freherne in de handen.

„Luitenant, kijkt u alstublieft dit boek toch eens in!"

„Maar, meneer, wij zijn inderdaad eerlijke mensen. Het was onze fout dat wij u overvielen. Wij dachten dat jullie zeerovers waren, ziet u."

„De *Goudvink* een piratenschip? Hoe durf je dat te denken, brutale vlegel!"

De luitenant voelde zich zo beledigd, dat hij woedend op sergeant Trott afkwam. Maar hij draaide zich om, toen Callow, die uit de achterste grot kwam, hem opgewonden riep. Hij werd gevolgd door twee matrozen, die de eikehouten kist droegen.

„Luitenant, kijk eens, wat we hebben gevonden. Deze kist — kijk eens, luitenant! Hij zit vol, propvol met munten, zilveren en gouden."

Freherne keek in de kist en haalde er een handvol munten uit. Toen wendde hij zich tot de gevangenen.

„Dit is zeker uw weekloon als sergeant bij de infanterie, hè?" zei hij spottend.

„Nee, meneer, dat is de buit van de zeerovers," zei de sergeant. „Ziet u, het ging zo. Wij hadden schipbreuk geleden.

„Luitenant," riep ze, „kijkt u alstublieft dit boek toch eens in! Het is Pauls dagboek en u kunt er onmiddellijk uit opmaken dat wij echt onschuldig zijn."

Luitenant Freherne was tegen Pollie niet zo bars als hij tegen de anderen zou zijn, want hij vond het maar zielig, dat zo'n jong meisje tussen de zeerovers was verzeild geraakt.

„Nee, jongedame," zei hij echter, „er zou meer nodig zijn dan een boek, zelfs meer dan een hele bibliotheek, om dat te bewijzen."

Niettemin opende hij het dagboek en wierp er een blik in.

„Vooruit, jullie galgeaas!" snauwde Callow, „schiet eens wat op."

„Wacht even, Callow!"

Freherne sloeg, zonder op te kijken, een paar bladen van het boek om en las een ander gedeelte.

„Dit is werkelijk een dagboek en het is ongewoon netjes geschreven ook." Hij sloeg weer een blad om en las nog ergens een paar regels.

„Weet je," aarzelde hij, „ik begin ze te geloven. Ja, hier gaat het over die schatkist... „een eikehouten kist vol geldstukken, meest zilveren, maar ook enkele gouden. Het schijnt een gedeelte van de buit van de zeerovers te zijn". "

Freherne sloot het boek en keek naar zijn gevangenen.

„Sergeant, ik bied u mijn verontschuldigingen aan. Ik ben wat hard van stapel gelopen, maar u had mij ook niet bepaald zachtzinnig behandeld. U zult moeten toegeven, dat de schijn tegen u was. Hoe dan ook, u moet het mij maar niet kwalijk nemen."

„Nee, luitenant," zei sergeant Trott, „ik ben degene die u om excuus moet vragen. En ik begrijp heel goed dat u geschrokken was."

„U moet uw vrienden aan mij voorstellen, sergeant, en mij uw belevenissen vertellen. Callow, ga naar het schip en vertel wat er gebeurd is. De anderen moeten de grotten doorzoeken en alles meebrengen wat ze maar kunnen vinden."

Luitenant Freherne ging bij de tafel zitten en luisterde met belangstelling naar sergeant Trott.

„Voor alles moet u weten, dat de *Maskerade* hier nu elk ogenblik kan binnenlopen."

„De *Maskerade*? Zo. Dan moeten we ze een passend welkom bereiden, niet waar, sergeant?"

Hij wreef zich vergenoegd in de handen. „We hebben lang genoeg achter die schoener aan gezeten. We zullen ze hartelijk, heel hartelijk ontvangen!"

De luitenant toonde veel bewondering voor hun slimme, zij het dan verkeerde poging om de zeerovers in handen te krijgen. Hij ondervroeg Grijnzende Murphy nauwkeurig over de *Maskerade*. Ze gingen naar het strand, waar Murphy hem de diepe inham aanwees, waar de schoener gewoonlijk binnenliep, omdat hij daar veilig langs een rif gemeerd kon worden, dat als aanlegplaats diende.

Daarna brachten ze een bezoek aan de *Goudvink*. Ze stonden versteld, dat het fregatschip er zo piekfijn uit zag, de dekken waren helder geschrobd, de touwen en kabels keurig opgerold, en alles wat gepoetst kon worden, glom hun tegemoet.

De kapitein luisterde op zijn beurt ook naar hun verhaal en had enorm veel plezier toen hij hoorde, hoe ze zijn eerste luitenant hadden behandeld.

De toekomst zag er eindelijk weer eens

wat rooskleuriger uit. De *Maskerade* werd nu niet alleen opgewacht door drie mannen, twee jongens en een meisje, maar bovendien door de uitstekend geoefende bemanning van een oorlogsschip. Ze hadden alle hoop, dat ze de schat van de radja weer in handen zouden krijgen, om deze dan, samen met de schoener en de zeeroversbemanning, mee te nemen naar Madras.

Het enige waar ze zich bezorgd over maakten (en het ergste was, dat niemand er een woord over sprak) was de vraag of ze vaandrig Boscowen levend en wel aan boord van de *Maskerade* zouden vinden.

Sergeant Trott besloot dat zijn gezelschap in de tempel op Pollie-eiland zou blijven, omdat er op het fregat erg weinig ruimte over was. Bedden, proviand en andere benodigdheden kregen ze van de *Goudvink*, zodat ze er heel gezellig zouden kunnen wonen, en afgezien van de knagende ongerustheid over Boscowen voelden ze zich volmaakt gelukkig. Ze vonden dat ze wel de meest bevoorrechte schipbreukelingen waren die ooit op een onbewoond eiland waren aangespoeld.

De *Goudvink* was naar het andere eind van het eiland gevaren en voor anker gegaan achter een hoge rots, zodat hij door een eventueel naderend schip niet zou kunnen worden gezien. Er zat dag en nacht een matroos in een boom op de top van de heuvel op de uitkijk, vanwaar hij een ruim zicht had over de oceaan.

De kapitein had zijn plannen zorgvuldig voorbereid en hij liet de uitvoering daarvan over aan zijn eerste luitenant, die bijgestaan werd door twee adelborsten en het grootste gedeelte van de bemanning.

Tot hun grote teleurstelling kregen Pollie, Paul en Olivier geen toestemming om deel te nemen aan de aanval op de *Maskerade*. Sergeant Trott, soldaat Pilchard en Murphy daarentegen werden van pistolen en zwaarden voorzien en zouden gedurende de aanval onder bevel van luitenant Freherne staan.

Niet alleen de man op de uitkijk zocht de horizon af om de eerste glimp van de schoener op te vangen, iedereen staarde hoopvol naar de strakke lijn waar het blauw van de lucht donkerder werd en waarboven de zeilen van de *Maskerade* moesten verschijnen.

Op een vroege morgen stonden Olivier en Paul zich met ontbloot bovenlijf te wassen in het beekje dicht bij de ingang van de tempel, toen er een matroos kwam aanrennen.

„Hee, jongens, hij is in zicht!" schreeuwde hij en rende hun voorbij naar de tempel.

Olivier spoelde vlug de zeep van zich af en rende met Paul de matroos achterna.

Sergeant Trott stond zich te scheren, Murphy verzorgde net de stookplaats en soldaat Pilchard was zijn haar aan het kammen. Ze hielden allemaal midden in hun bezigheden op om het nieuws te horen en

Niet alleen de man op de uitkijk zocht de horizon af.

Pollie gluurde om het scherm heen, dat voor haar hoek in de grot was opgesteld.

„Het schip heeft een behoorlijke snelheid, sergeant!" riep de matroos. „De complimenten van de luitenant, en of u zich met uw beide soldaten zo vlug mogelijk op de afgesproken plaats wilt melden!"

„We zijn er over een paar minuten en dan zal je eens wat beleven!"

„Dank u, sergeant," zei de matroos. „Het schip was al goed en wel boven de horizon, voordat de uitkijk het zag, doordat er nogal wat nevel hangt."

De matroos maakte vlug dat hij wegkwam. Olivier en Paul hielpen de drie mannen met hun uitrusting. Pollie ging maar met de stookplaats verder.

„Ook dat nog," mompelde ze, „dat water komt maar niet aan de kook."

„We hebben geen tijd meer om thee te drinken, beste meid," zei haar vader kortaf. „Zijn jullie klaar?"

„Jawel, sergeant," zei Grijnzende Murphy en liet de haan van het pistool snappen. *Wordt vervolgd*

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

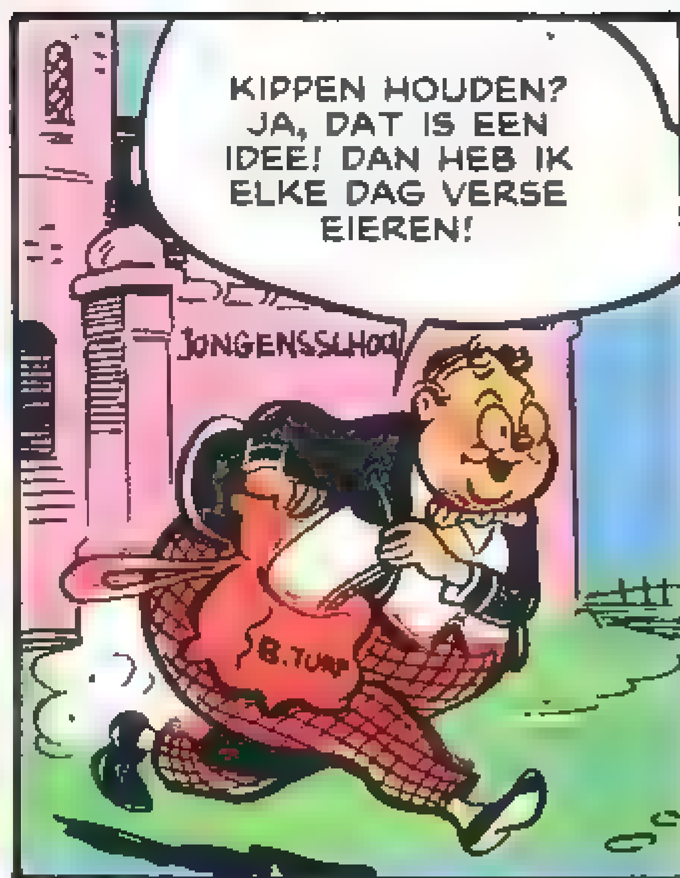

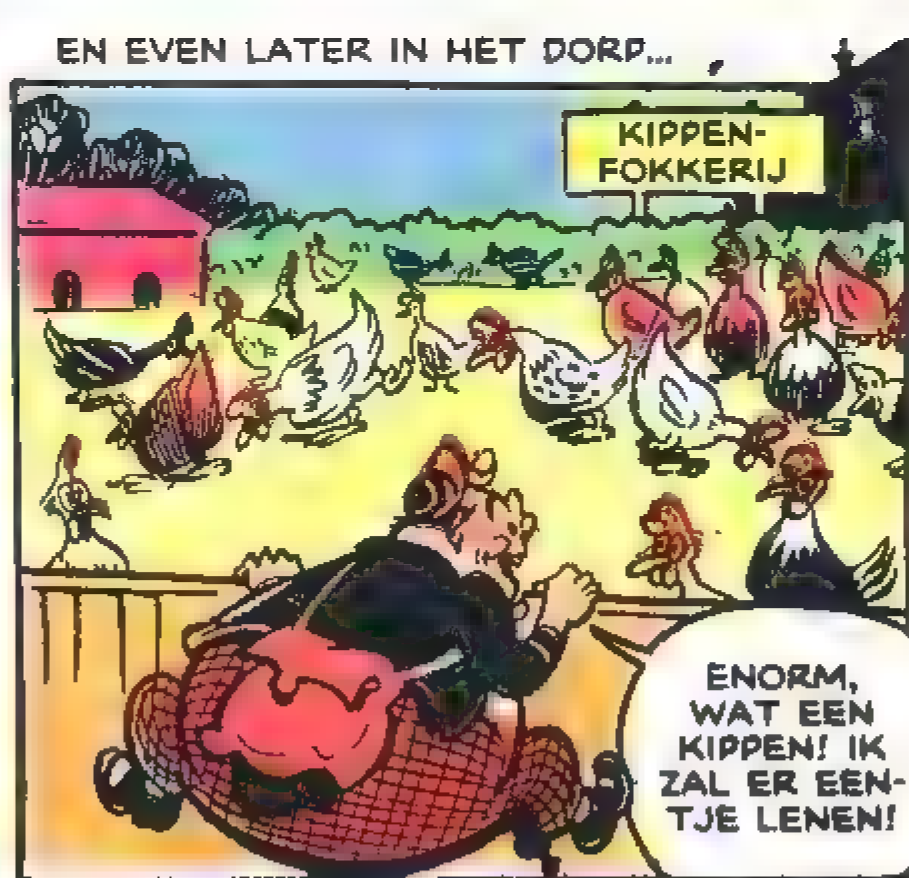

IEMAND VAN HONGER LATEN OMKOMEN, DAAR ZIJN ZE HIER GOED IN!
WAAROM GA JE ZELF GEEN KIPPEN HOUDEN, BILLIE?
B TURF

KIPPEN HOUDEN? JA, DAT IS EEN IDEE! DAN HEB IK ELKE DAG VERSE EIEREN!
JONGENSSCHOOL
B.TURF

EN EVEN LATER IN HET DORP...
KIPPEN-FOKKERIJ
ENORM, WAT EEN KIPPEN! IK ZAL ER EENTJE LENEN!

IK STROOI HIER WAT BROODKRUIMELS OM ER EENTJE NAAR BUITEN TE LOKKEN!

JA, HOOR, DAAR KOMT ER AL EEN AAN! ZO GAUW HIJ NAAR BUITEN KOMT VANG IK HEM!
TOK! TOK! TOK!

HOERA! GELUKT! IK HEB ER EEN GEVANGEN!
KIPPEN-FOKKERIJ DE HAAN

BILLIE, MENEER KWEL VRAAGT OF JE JE STRAF-REGELS AL AF HEBT!
JA, MAAR IK MOET EERST EVEN IETS NAAR MIJN KAMER BRENGEN!

LIEVE HELP, IK HEB EEN WEZEL GEVANGEN IN PLAATS VAN EEN KIP EN HIJ VERSCHEURT MIJN STRAFREGELS!
PIEP!

ZIJN DAT JE STRAFREGELS? WAAROM IS DE HELE BOEL IN SNIPPERS GESCHEURD? MAAK ZE MAAR OPNIEUW!
NEE TOCH!
B.TURF

WÁT? IS DAT WEER EEN VAN JE FLAUWE GRAPJES, BILLIE?
N...NEE, MENEER!
HAP!

VOOR STRAF SCHRIJF JE NOG EENS TWEEHONDERD REGELS EXTRA!
TOK! TOK!

WÁT IS DAT VOOR EEN LAWAAI? HEE, KIJK NOU EENS, TWEE KIPPEN VLAK VOOR MIJN RAAM!
TOK! TOK!

KOM BINNEN, DAMES! IK HEB JULLIE JUIST NODIG!
TOK! TOK!

DOE MAAR NET OF JE THUIS BENT, DAN GA IK EVEN DIE STRAFREGELS SCHRIJVEN!

DEZE MAAT GRAAG
KIJK EENS AAN, DAT IS GOED WERK! NU KAN IK EIEREN ETEN ZOVEEL IK LUST!

WAAR ZOU BILLIE TOCH STEEDS MET DIE KRUIMELS HEEN GAAN?
VOER VOOR MIJN GEVEDERDE VRIENDEN!

EN HOE HARDER BILLIE DE KIPPEN VOERDE, HOE MEER EIEREN ZE LEGDEN!
ZE ZULLEN ONDERDEHAND WEL GENOEG HEBBEN VAN KRUIMELS! IK MOET ZE EENS IETS ANDERS VOEREN!
VERS GELEGD

MAG IK EEN GEKLUTST EITJE, JUFFROUW?
DE EIEREN ZIJN OP, MENEER! ZAL IK WAT PAP VOOR U MAKEN?

KEUKEN
HAVERMOUT
AH, DAT ZULLEN MIJN KIPPEN OOK WEL LUSTEN!

WAT? IS DE HAVERMOUT OOK AL OP?
JA, IK GELOOF DAT IEMAND JUIST MIJN VOORRAAD GEPLUNDERD HEEFT!
HAVERMOUT

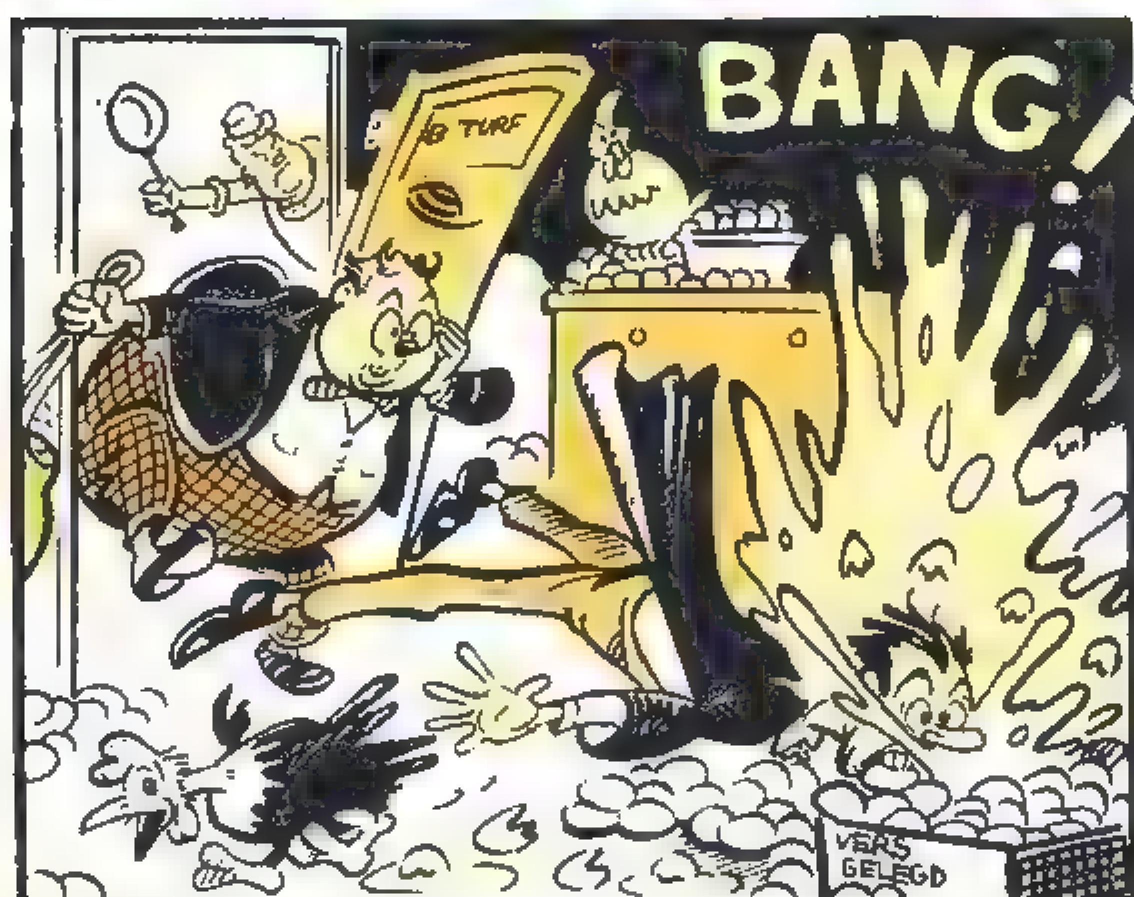

WEET U ZEKER DAT ER GEEN EIEREN MEER ZIJN?
IK KAN NOG EVEN IN HET KIPPENHOK GAAN KIJKEN!

HEE, EEN SPOOR VAN HAVERMOUTVLOKKEN! WAAR GAAT DAT NAAR TOE?

WAT EEN VREEMD GELUID KOMT ER UIT DE KAMER VAN BILLIE!
TOK!
B. TURF
TOK!
TOK!
TOK!

DAAR WIL IK MEER VAN WETEN! O, DE DEUR IS OP SLOT!
B. TURF

HELP! DE KOK ZIT ME ACHTERNA!
KRAK!

BANG!
B. TURF
VERS GELEGD

BILLIE! KOM HIER!!

M...MAAR U ZEI TOCH DAT U VAN GEKLUTSTE EIEREN HIELD?

Nederlands eerste ondergrondse spoorweg

Op 14 november 1960 werd in het hart van Rotterdam de eerste paal in de grond geslagen voor de bouw van een ondergrondse spoorweg. We zijn nu bijna twee jaar verder en het werk (dat ongeveer 135 miljoen gulden zal kosten) is nog lang niet klaar; het zal nog enkele jaren duren voor de eerste treinen van het Centraalstation onder de Maas door naar het Zuidplein rijden. Intussen ligt een groot deel van het centrum opgebroken en moet het verkeer zich met veel moeite een weg zoeken door de stad. Maar toch zit er schot in: het eerste station van de nieuwe ondergrondse, Leuvehaven, is klaar en wij willen bij die gelegenheid eens iets meer vertellen over ondergrondse spoorwegen, die we meestal kortweg metro's noemen.

Een metro is een ondergrondse elektrische spoorweg, die onder de meeste grote steden ter wereld is aangelegd met het doel om reizigers zo vlug en veilig mogelijk naar hun bestemming in de stad of in de buitenwijken te brengen. De eerste metro werd gebouwd in Londen in 1863. Daarna volgden Glasgow, Berlijn, Parijs en vele andere steden dit voorbeeld. De eerste metro's bestonden uit één enkele lijn, die later meestal is uitgebreid tot een heel netwerk van lijnen.

De treinen van een ondergrondse spoorweg rijden door buisvormige tunnels, die in sommige steden vlak onder het wegdek van de straten liggen (Parijs) en in andere steden veel dieper (in Londen liggen sommige tunnels zelfs 75 meter onder het aardoppervlak). De buizen bevatten dubbelspoor en om de paar minuten passeren er treinen in beide richtingen. Op bepaalde afstanden zijn ondergrondse stations gebouwd. Als een trein zo'n station bereikt heeft, stopt hij en blijft gemiddeld tien tot twintig seconden staan. Vlak voor het vertrek sluiten de deuren zich automatisch, waarna de trein weer in de tunnel verdwijnt op weg naar de volgende stopplaats.

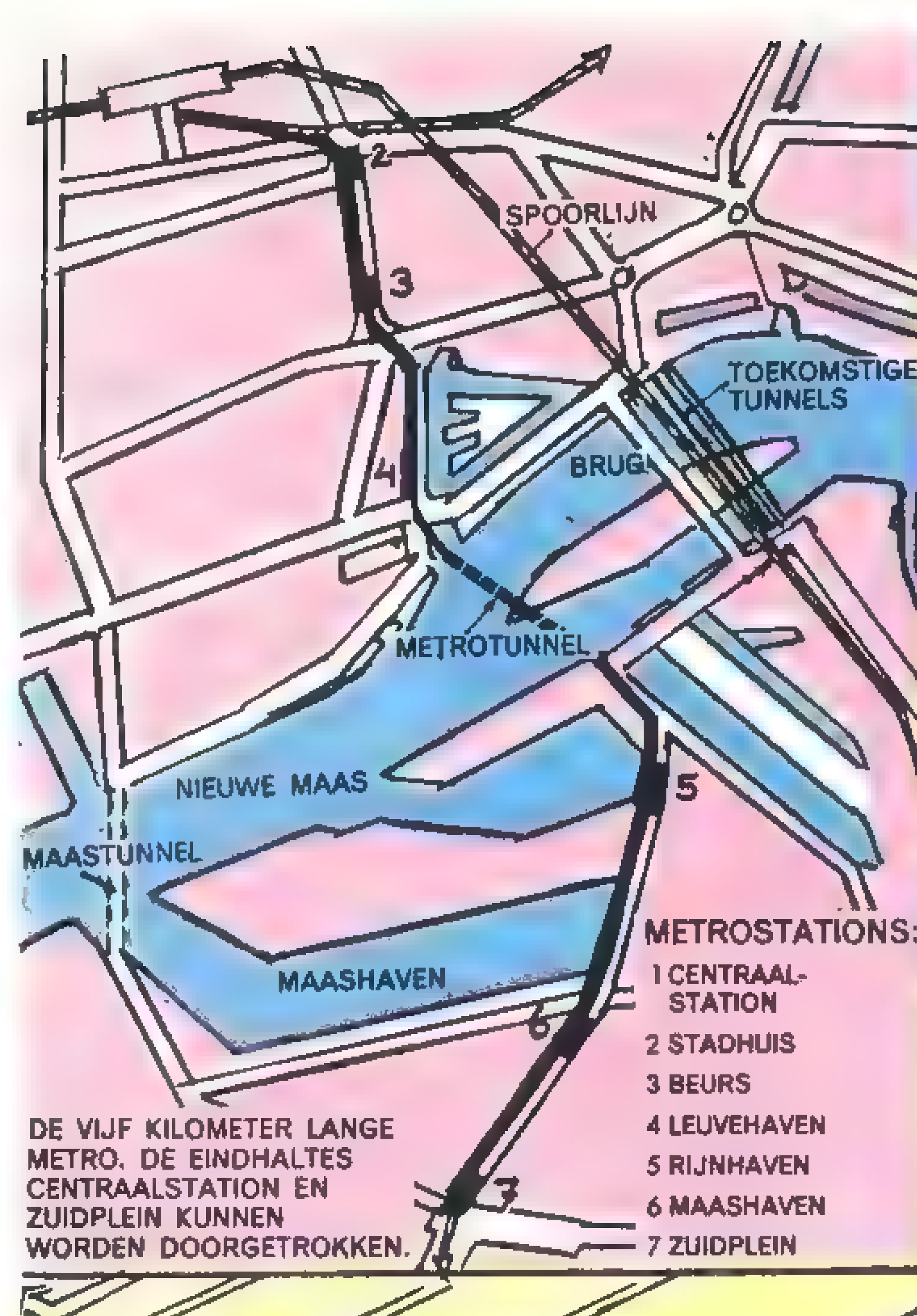
De snelheid waarmee ondergrondse treinen rijden is gemiddeld vijftig kilometer per uur. Het maximumaantal rijtuigen is meestal acht tot tien. De motorwagen van de trein heeft soms twee, soms vier motoren. In New York hebben de motorrijtuigen twee motoren van 200 pk, in Moskou vier motoren van 150 pk. Meestal is de bestuurder het enige personeelslid dat op de trein meerijdt, maar er zijn ook al plannen voor op afstand bediende treinen. De beveiliging in de tunnels wordt verkregen door een systeem van automatische seinen.

Het grote voordeel van een ondergrond-

PERRON MET SCHEMATISCHE DOORSNEE VAN ROLTRAPPEN EN AANKOMSTHAL. IN DE HAL BEVINDEN ZICH TELEFOONCELLEN, TOILETTEN, KIOSKEN, BAGAGEKLUIZEN EN AUTOMATEN VOOR KAARTJES.

DE VIJF KILOMETER LANGE METRO. DE EINDHALTES CENTRAALSTATION EN ZUIDPLEIN KUNNEN WORDEN DOORGETROKKEN.

se spoorweg is dat de treinen een groot aantal reizigers vlug kunnen vervoeren zonder dat zij rekening hoeven te houden met het stadsverkeer. Een metro kan daardoor veel sneller werken dan een tram of een bus. Bij de ondergrondse, die op het ogenblik in Rotterdam gebouwd wordt, komt daar nóg een voordeel bij: de metro zal via een tunnel onder de Maas doorgaan en op die manier reizigers in een paar minuten van de ene oever naar de andere en van het ene stadsdeel naar het andere brengen.

De Rotterdamse metro zal voorlopig bestaan uit één lijn van ongeveer vijf kilometer lengte, die gaat van het Centraalstation naar het Zuidplein. Het eerste gedeelte van dat traject, dat op de noordelijke rivieroever, zal ondergronds zijn en vier stations tellen. Daarna gaat de metro onder de rivier door en op de zuidelijke oever rijdt hij over een viaduct naar zijn eindpunt. Op dit bovengrondse gedeelte komen drie stations. De gehele ondergrondse wordt zo gebouwd, dat er later zo nodig lijnen in andere richtingen op aangesloten kunnen worden.

De stations zullen bestaan uit twee verdiepingen, zoals op onze doorsneetekening te zien is. Bij de ondergrondse stations komt men via een trap in een grote hal, die vlak onder de straat ligt. Vanuit de hal, waar men zijn kaartje koopt, bereikt men via trappen de perrons, die een verdieping lager liggen. Bij de bovengrondse stations ligt de hal op de begane grond en de perrons komen daarboven. Alle perrons zullen een lengte hebben van 120 meter, waarlangs treinen kunnen staan van vier rijtuigstellen van elk 28 meter lengte.

Waarschijnlijk zal er straks om de twee en een halve minuut een trein onder de stad door suizen en als het nodig mocht blijken te zijn, kan men zelfs om de anderhalve minuut een trein laten rijden. Lang wachten is er dus niet bij. De afstand Centraalstation-Zuidplein zal in twaalf minuten worden afgelegd en de metro zal elk kwartier tweeënvijftighonderd reizigers in elke richting kunnen vervoeren.

Hoe wordt nu zo'n metro gebouwd? Bij het bouwen van tunnels voor een ondergrondse kan men kiezen uit twee manieren: de „natte" en de „droge" manier. De natte manier bestaat hierin dat men de verschillende delen van de tunnel, de zogenaamde segmenten, bouwt in een enorme put, die bouwdok heet. Zijn de delen klaar, dan laat men water in het bouwdok lopen en vaart ze via een van tevoren gegraven kanaal (14 meter breed, 11 meter diep) naar hun plaats van bestemming, waar ze worden neergelaten en verankerd. Bij de zogenaamde droge manier worden de tunneldelen direct op hun plaats van bestemming gebouwd en hoeven dus naderhand niet meer vervoerd te worden. In Rotterdam heeft men de natte manier gekozen en een voordeel daarvan is dat de bouwtijd verkort wordt en dus ook de tijd dat de binnenstad ligt opengebroken. De tunnelstukken die onder de rivier zullen komen te liggen, worden ook in een dok gebouwd, waarna men ze op de bestemde plaats laat zinken.

Het eerste deel van het metroplan, het station Leuvehaven, is nu klaar. Men hoopt dit jaar ook te beginnen aan het uitvaren van de tunneldelen uit de bouwdokken (er zijn er drie) naar hun plaats van bestemming. In 1966 zullen dan de laatste tunneldelen worden ingevoegd. Begin 1963 wordt op de zuidelijke oever begonnen met de bouw van het viaduct en de drie stations; daarmee hoopt men ook in 1966 klaar te zijn, waarna de eerste ondergrondse spoorweg in Nederland een feit zal zijn.

De reis om de wereld in 80 dagen

PHILEAS FOGG WILDE ZIJN VRIENDEN BEWIJZEN DAT HIJ IN TACHTIG DAGEN ROND DE WERELD KON REIZEN EN GING MET ZIJN KNECHT PASSEPARTOUT OP REIS. ONDERWEG WERDEN ZIJ GESCHADUWD DOOR DETECTIVE FIX, DIE DACHT DAT ZIJ BANKROVERS WAREN. IN NEW YORK GINGEN ZE AAN BOORD VAN EEN SCHIP, DAT ONDERWEG DOOR FOGG GEKOCHT WERD. DOOR HET GEBREK AAN BRANDSTOF MOESTEN ZE AL HET HOUTWERK VAN DE BOOT SLOPEN EN VERSTOKEN. EINDELIJK BEREIKTEN ZE LIVERPOOL...

FOGG HAD DE TWINTIGDUIZEND POND STERLING DIE HIJ HAD MEEGENOMEN, BIJNA HELEMAAL OPGEBRUIKT EN WAS NU GERUÏNEERD. VERSLAGEN KEERDE HIJ TERUG NAAR ZIJN HUIS.

EH... ZAL IK EVEN EEN KRANT KOPEN, MENEER? MISSCHIEN WILT U WAT LEZEN.

JA, DAT IS GOED, PASSE-PARTOUT.

PASSEPARTOUT KOCHT EEN KRANT EN LAS DE KOPPEN. OPEENS WERDEN ZIJN OGEN GROOT VAN VERBAZING...

NEE, DAT IS NIET MOGELIJK!!

WE LATEN FOGG EN ZIJN KNECHT NU EVEN ALLEEN EN GAAN EEN KIJKJE NEMEN IN DE REFORMCLUB. OP DE AVOND DAT PHILEAS FOGG MOEST TERUGKOMEN WAREN BIJNA ALLE LEDEN AANWEZIG. OM HALF NEGEN STOND DE VOORZITTER OP EN ZEI:

HEREN, OM TWINTIG OVER ZEVEN IS DE LAATSTE TREIN UIT LIVERPOOL HIER AANGEKOMEN EN FOGG WAS NIET ONDER DE PASSAGIERS! WE HEBBEN DE WEDDENSCHAP GEWONNEN!

JA, MAAR LATEN WE WACHTEN TOT HET AFGESPROKEN TIJDSTIP, KWART VOOR NEGEN!

ER VIEL EEN STILTE IN DE ZAAL. BIJNA EEN KWARTIER LATER ZEI DE VOORZITTER:

NOG ÉÉN MINUUT, HEREN!

ALLER OGEN RICHTTEN ZICH OP DE KLOK EN MET LUIDER STEM TELDE DE VOORZITTER DE SECONDEN AF.

VIJFENVIJFTIG, ZESENVIJFTIG, ZEVEN...

MAAR VÓÓR DE MINUUT OM WAS, GING DE DEUR OPEN EN ZEI DE STEM VAN PHILEAS FOGG:

HIER BEN IK, HEREN!

HET WAS GEEN BERICHT IN DE KRANT, DAT DE AANDACHT VAN PASSEPARTOUT GETROKKEN HAD, MAAR DE DATUM. WANT OP DE KRANT STOND NIET 22 DECEMBER, ZOALS HIJ VERWACHTTE, MAAR 21 DECEMBER. TOEN FOGG HET GEZIEN HAD, WIST HIJ DE VERKLARING. OP ZIJN REIS WAS HIJ STEEDS NAAR HET OOSTEN GEGAAN, IN DE RICHTING VAN DE ZON. ZODOENDE WAREN VOOR HEM DE DAGEN STEEDS KORTER GEWORDEN EN TERWIJL HIJ DE ZON TACHTIG KEER HAD ZIEN OPKOMEN EN ONDERGAAN, HADDEN ZIJN VRIENDEN IN LONDEN DIT NEGENENZEVENTIG KEER GEZIEN. FOGG HAD EEN DAG GEWONNEN EN WAS DUS TOCH NOG OP TIJD!

EN ZO WON PHILEAS FOGG DE WEDDENSCHAP EN WAS HIJ ZIJN INZET VAN TWINTIGDUIZEND POND NIET KWIJT. DIE AVOND WAS HET FEEST IN DE REFORMCLUB!

OP PHILEAS FOGG, DE MAN DIE IN TACHTIG DAGEN ROND DE WERELD REISDE!

EINDE

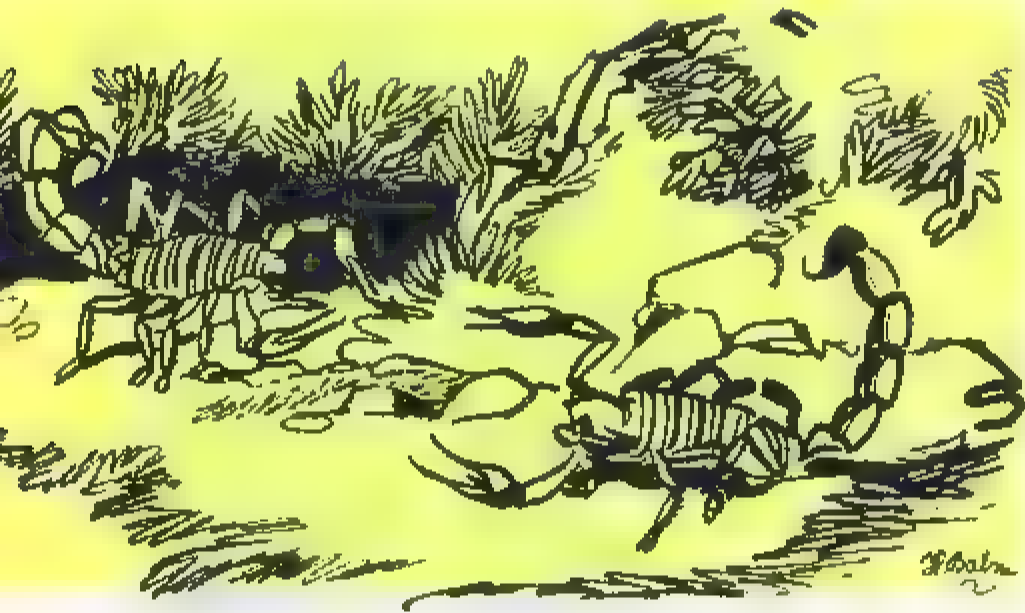
Vragen staat vrij

Schorpioenen

Onze lezer R. Martinot in Heerlen vraagt ons of we willen vertellen waar ter wereld schorpioenen voorkomen en of het waar is dat die dieren giftig zijn.

Schorpioenen zijn spinachtige dieren, uitgerust met een paar grote scharen en een gifstekel. Zij voeden zich met insekten en spinnen, die met de scharen worden gegrepen en dan met de gifstekel worden gedood. In de gifstekel bevindt zich zoveel gif, dat de schorpioenen ook voor de mens gevaarlijk kunnen zijn.

Schorpioenen leven op hete, droge plaatsen en gaan hoofdzakelijk 's nachts op roof uit. Er zijn ongeveer driehonderd soorten bekend. Ze komen voor in tropische en subtropische gebieden. De grootste exemplaren worden gevonden in Afrika en tropisch Amerika; ze hebben daar een lengte van 15 tot 25 centimeter, maar zijn niet erg gevaarlijk.

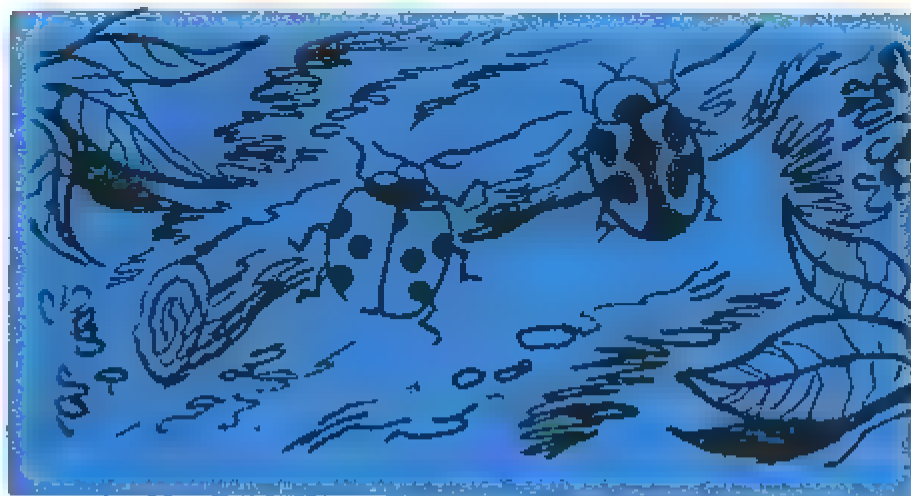

Lieveheersbeestjes

Een andere vraag over dieren, maar nu over een heel verschillende soort, namelijk de lieveheersbeestjes of lieveheershaantjes, kregen we van Marieke De Keulenaers uit Antwerpen. Hoe zit dat toch met de vlekken op de rug van die beestjes, wil Marieke weten. Je ziet lieveheersbeestjes met maar een paar vlekjes en ook wel exemplaren met een hele serie op hun rug. Betekent dat iets?

Kijk, het zit zo. Algemeen wordt verkondigd dat je aan het aantal stippen op de rug van een lieveheersbeestje zou kunnen zien hoe oud het diertje is. Dat is niet waar. Wat je er wél aan kunt zien is tot welke soort hij behoort. Er zijn bijvoorbeeld exemplaren met zeven stippen; ze hebben drie stippen op elke vleugel en één precies op de scheiding, dus half op de ene en half op de andere vleugel. Ook zijn er soorten met maar twee stippen: op elke vleugel één. Zelfs bestaat er een soort met maar liefst tweeëntwintig vlekjes, maar als je die allemaal wilt zien, moet je een vergrootglas gebruiken.

Lieveheersbeestjes staan bij bijna iedereen in de gunst. Dat is ook wel te begrijpen, want ze zijn erg nuttig; heel hun leven maken ze jacht op bladluizen. Als de zon maar eventjes schijnt en het warm is, gaan ze op stap. Ze leggen kleine, ovale eitjes in trosjes op bladeren van allerlei soorten planten en bomen. Zo gauw de zwarte larven uitkomen, gaan ook zij op jacht naar bladluizen.

Bintje

Jan de Visser uit Nijmegen heeft een moeilijkheid op land- en tuinbouwgebied. Hij kent verscheidene aardappelrassen bij hun naam en nu is hij er pas een tegengekomen, die bintje heet. Hoe komen ze aan zo'n vreemde naam? vraagt Jan.

Nou, die naam is niet zo vreemd als hij lijkt, Jan. Het aardappelras dat wij kennen als bintje, werd voor het eerst gekweekt door een onderwijzer in Friesland. Toen de nieuwe soort het goed bleek te doen, moest er een naam voor gevonden worden en die onderwijzer heeft toen gewoon de voornaam van een van de meisjes uit zijn klas genomen: Bintje. Of die meisjesnaam tegenwoordig nog in Friesland voorkomt, zouden we niet durven zeggen, maar als er onder onze lezeressen meisjes zijn die zo heten, dan moeten ze ons dat maar eens laten weten.

Paarden

Jos de Krijger in Philippine (Zeeland) stelde ons verschillende vragen. Op de eerste plaats wil Jos graag weten hoe hoog en hoe ver 'n paard maximaal kan springen.

Het wereldrecord verspringen staat op naam van het paard Balcano met een afstand van 8.20 meter, behaald op 2 september 1950 te Bilbao in Spanje. Het paard werd bereden door de Spaanse luitenant-kolonel Nogueras. Het wereldrecord hoogtesprong staat officieel op naam van het paard Huaso Ex Faithfull met een hoogte van 2.47 meter, gemaakt op 5 februari 1949 in Santiago (Chili). Het

paard werd bereden door kapitein Alberto Parraguibel Morales.

Vervolgens vraagt Jos hoe oud paarden kunnen worden. De normale hoogste leeftijd van paarden is ongeveer dertig jaar, maar er zijn uitschieters geweest, die zelfs de tweeënzestig jaar gehaald hebben.

Jos vraagt ook waar ter wereld nog wilde paarden voorkomen. De wilde paarden die in Europa worden aangetroffen, zijn verwilderde nakomelingen van het gewone paard. In de bossen van Noorwegen leven nog half wilde pony's, alsook in het Mehrfelder Bruch in Westfalen en in Zuid-Engeland, op de Exmoorheide in de provincie Cornwall. De tarpan, een wild paard, is geheel uitgestorven. Het zwierf vroeger door de bossen van Europa, ten westen van de rivier de Wolga. Het Przewalskypaard is een Euraziatisch wild paard, dat nog leeft op de steppen van het Verre Oosten. Deze dieren zijn genoemd naar de Russische generaal Przewalsky, die ze in 1879 in het grensgebied van Siberië en China voor het eerst zag. Tenslotte leven er nog wilde paarden in Mongolië.

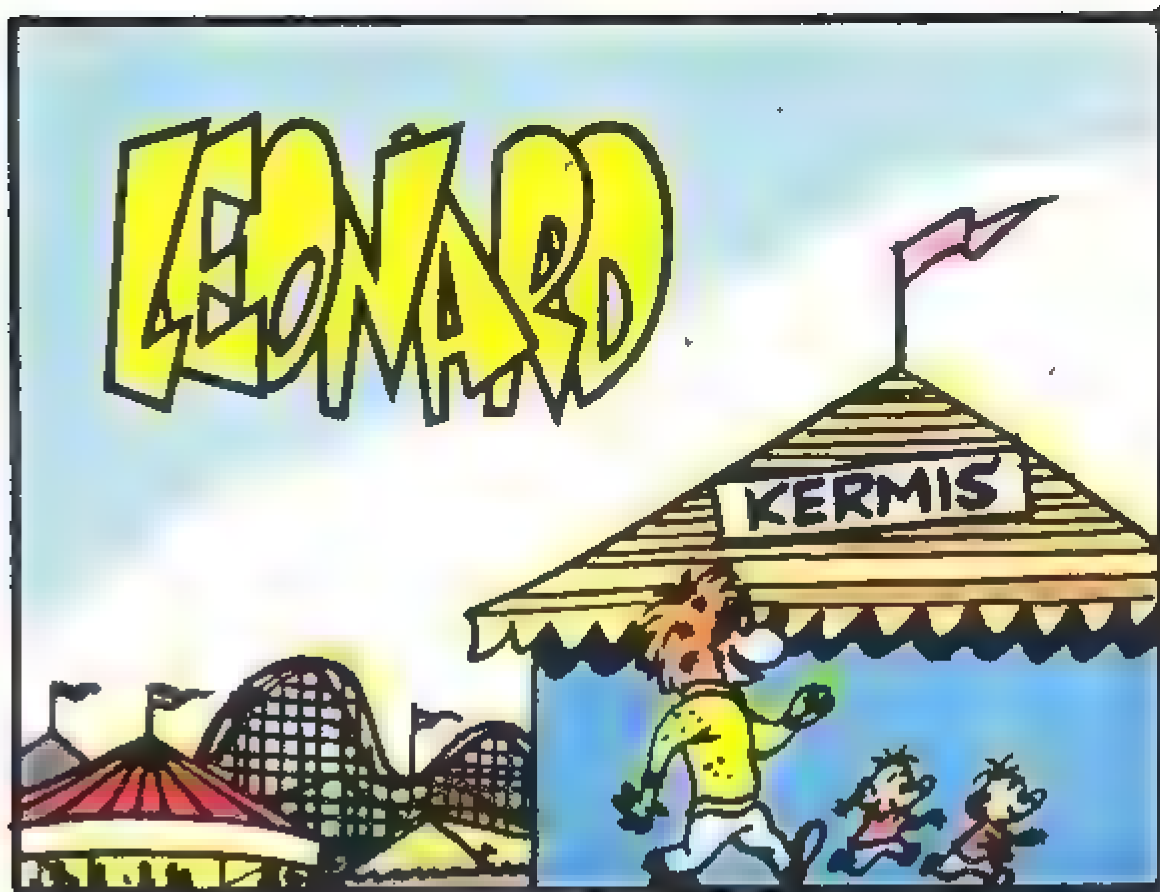
De laatste vraag van Jos gaat niet over paarden. Kort maar krachtig luidt hij: hoeveel jongen krijgt een leeuwin? Ons antwoord is: gemiddeld twee à drie.

Mandarijns

Welke taal op de wereld wordt door de meeste mensen gesproken, wil Joost de Vries in Rotterdam weten, Engels of Spaans?

Nou, Joost, het is noch Engels noch Spaans. De taal, die door de meeste mensen gesproken wordt, is het Noord-Chinees of Mandarijns, dat in heel China wordt gebruikt. Men schat het aantal mensen die deze taal spreken op 460 miljoen. Op de tweede plaats komt dan het Engels, dat door 280 miljoen mensen wordt gesproken.

LEONARD
KERMIS

DAAR GAAN WE IN!
NEE!
NEE!
SPOOKHUIS
GRIEZELIG! ENG!
HEBT U STALEN ZENU-WEN?

ÉÉN KAARTJE ALSTU-BLIEFT!
BEWAAR HET GOED, MENEER! ER KAN EEN PRIJS OP VALLEN!

BINNEN...
PIEP
KRAK

HELP!

O!!
HAHAHAHA

UITGANG
GELUKKIG, HET IS VOORBIJ!

WAS JE NIET BANG, LEONARD?
IK BANG? WELNEE!

KAARTJE NR. 246 HEEFT EEN PRIJS!
TJONGE, DAT NUMMER HEB IK!

GEFELICITEERD, MENEER! U MAG EEN KEER VOOR NIKS IN HET SPOOKHUIS!
WAT?!

DEZE KANT UIT, MENEER!
HA! HA!
HI! HI!

2

DOOR PETER GREY
ILLUSTRATIES: GERALD HAYLOCK

HOOFDSTUK II

De verstekeling wordt ontdekt

Zodra Vicky de deur achter zich had gesloten, bleef ze staan en tuurde de smalle gang af, waarin ze zich bevond. De gang werd aan het andere eind afgesloten door een deur, die, zoals een opschrift aangaf, toegang gaf tot een salon. Gelukkig hoorde ze geen enkel geluid en zag ze niemand. Het was nu zaak om ongezien te blijven tot het schip de haven had verlaten. Behoedzaam liep ze verder. Er bleken twee kleine vertrekken aan de gang te grenzen, bergruimten, waarin rollen touw, bundels zeildoek en gereedschappen lagen. Nee, hier kon ze niet blijven. Ze had een schuilplaats nodig waar de eerste uren niemand zou komen. Maar waar was die te vinden?

Tegenover een van de bergruimten was aan de wand een ingelijste kennisgeving bevestigd. Vicky keek ernaar en meteen wist ze wat haar te doen stond. Tijdens haar zeereis van Engeland naar Jamaica was ze vertrouwd geraakt met de tekst die ze hier zag: aanwijzingen voor reddingsoefeningen, met nauwkeurige vermelding van de manier waarop je je zwemvest moest aandoen en een opgave van de boot waarheen iedereen zich bij oefeningen of in geval van nood moest begeven. „Natuurlijk," mompelde Vicky zacht. „Ik kan me het beste verstoppen in een reddingboot."

Ze bestudeerde haastig de plattegrond naast de instructies. Er waren in totaal zes reddingboten, drie aan elke kant van het schip op het bovendek. Het kaartje lichtte haar in dat ze de salon moest passeren om de trap te bereiken, die naar het bovendek voerde.

Dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Nu het schip op het punt was te vertrekken, waren alle opvarenden, passagiers en bemanningsleden, aan boord. Overal kon ze mensen tegen het lijf lopen.

Maar Vicky liet zich niet ontmoedigen en dacht er geen ogenblik over haar plan op te geven en weer terug aan wal te gaan. Als ze er maar voor zorgde dat men haar niet in een reddingboot zag stappen, bestond er een goede kans dat haar aanwezigheid niet opviel.

Ze haalde diep adem, trachtte een houding aan te nemen alsof ze kalm en volkomen op haar gemak was, liep de gang verder in, opende de deur en ging de salon binnen.

Een zucht van opluchting ontsnapte haar toen ze zag dat zich hier maar twee passagiers bevonden, die een krant lazen en zelfs niet opkeken, terwijl ze hen passeerde.

Ze verliet het vertrek door de deur aan de andere kant en kwam weer op het benedendek. Hier liepen een paar matrozen heen en weer en bij de railing stonden enkele passagiers, die naar de drukte op de kade keken. Niemand schonk aandacht aan het meisje dat rustig de trap naar het bovendek beklom.

Op het bovendek was niemand te zien, maar Vicky had nauwelijks drie of vier meter in de richting van de reddingboten afgelegd toen er een deur werd geopend en een Jamaicaanse hofmeester naar buiten kwam. Hij keek haar een beetje verbaasd aan. „Hallo, jongedame!" zei hij. „Ben je je vader of je moeder kwijtgeraakt? Zal ik je helpen zoeken?"

Vicky bedwong de neiging om te keren en te vluchten en liet een glimlachje om haar mond spelen. „O nee, het is wel in orde; dank u," zei ze vriendelijk. „Ik. . . eh. . . ik ben het schip aan het bekijken."

„Wees voorzichtig," zei de hofmeester. „Zolang er wordt geladen is het gevaarlijk druk. Je kunt beter naar de salon gaan en door een patrijspoort naar buiten kijken."

Vicky liet een tweede zucht van verlichting toen de hofmeester zich verwijderde en de trap naar het benedendek afging. Toen hij was verdwenen, holde ze naar de dichtstbij zijnde boot en dook erachter.

Het kostte haar een paar minuten om het zware dekzeil, dat de sloep afdekte, gedeeltelijk los te knopen en door de opening naar binnen te kruipen.

Het was er verstikkend heet en het leek er pikdonker. Maar geleidelijk wenden haar ogen aan de duisternis en kon ze flauw iets onderscheiden.

Terwijl ze daar in de ovenachtige hitte lag, begon Vicky al gauw te verlangen dat ze tijd en gelegenheid had gehad om enige voorbereidingen te treffen. Als ze maar over een paar slokjes water beschikte en over een stukje brood en een kussen. . .

Uren verliepen, zo meende ze althans. In werkelijkheid waren er nog pas dertig minuten verstreken. . . Toen voelde ze een siddering door het schip gaan en hoorde ze een dof zoemen. De motoren draaiden. . . Er klonken commando's, kettingen werden ratelend ingehaald, een bel rinkelde. De schroef sloeg door het water, het schip kwam langzaam in beweging en maakte zich los van de kade De reis naar Porto Nero was begonnen. . .

Vicky haalde diep adem in haar benauwde gevangenis. Als ze het hier maar kon uithouden tot de avond was gevallen en het koel was geworden, dan was alles in orde en kon ze zich veilig voelen. Want dan zouden ze haar immers niet meer terug kunnen sturen. Nu de eerste opwinding voorbij was, lieten de vermoeidheid en de hitte zich gelden: ondanks de ongemakkelijke houding waarin ze lag viel Vicky in slaap. . .

Het was donker toen Vicky wakker werd. Ze gluurde, stijf en koud, door de kleine opening in het zeildoek. Ze huiverde in haar dunne jurkje, terwijl ze omhoogkeek naar de donkere hemel, waarin ontelbare sterren fonkelden als diamanten. Ze had er geen idee van hoe laat het was, maar door de patrijspoorten van de hutten en de salons scheen licht en het

Wat voorafging:

Professor Masters is op expeditie in Zuid-Amerika. Zijn dochter Vicky wil naar hem toe en gaat op Jamaica als verstekeling aan boord van een schip. . .

moest dus tussen acht uur en middernacht zijn.

Vicky had honger, honger en vooral dorst. Na het ontbijt, waarvan ze door de narigheden met tante Ursula weinig had gebruikt, had ze niets meer gegeten of gedronken.

Ze lichtte het zeildoek zover op, dat ze uit de sloep kon kruipen. Even later stond ze op het dek en keek besluiteloos in de richting van de brug. Zou ze zich nu melden of nog wachten? Ze besloot eerst

„Ik dacht eerst dat ik aan een zinsbegoocheling leed... Jij bent dus werkelijk zoëven uit die boot geklommen, niet?"

te proberen wat voedsel te bemachtigen. Misschien vond ze hier of daar een dienblad met overgebleven eten.

Terwijl ze het dek overstak, zag Vicky er triest uit. Haar tong leek gezwollen en vastgekleefd aan haar verhemelte. Haar mond was droog. Zo droog dat ze, toen ze bijna de kajuitstrap had bereikt en een donkere gestalte uit een dekstoel omhoogkwam, zelfs geen kreet van schrik kon uiten

„Dus dan is het toch waar," zei de gestalte. „Ik dacht eerst dat ik aan een zinsbegoocheling leed... Jij bent dus werkelijk zoëven uit die boot geklommen, niet? Bewaar me, wat voerde je daar uit?"

„O, alstublieft..." Het lukte Vicky eindelijk verstaanbare woorden te fluisteren. „Zegt u alstublieft nog niets. Hebt u een beetje water voor me? Ik heb zo'n dorst."

„Water? Zo, zo." De donkere gestalte boog zich naar Vicky over in een poging om haar onderzoekend op te nemen. Zijn stem klonk verbaasd, maar ook sympathiek. „Het is geloof ik niet zo best met je, jongedame. Maar waarom..? Wel verdraaid, ik begin het te begrijpen. Je bent een verstekeling!"

Vicky knikte zwijgend. Ze had het zich anders voorgesteld, maar ontdekking, vroeger of later, was onvermijdelijk. Ze kon alleen maar hopen dat er geen kans meer bestond om haar naar Jamaica terug te sturen.

„Wel, wel," zei de gestalte. „Hier zit natuurlijk meer achter. Maar allereerst moet je worden geholpen. Kom mee."

Vicky volgde de gestalte over het schaars verlichte dek en dan door een gang naar een kleine hut. In het licht van de lamp, die hij aanknipte, bleek de gestalte een grote, fors gebouwde man van ongeveer vijfendertig jaar te zijn. Hij vulde een glas met water en gaf het haar. Het was lauw, maar het leek Vicky dat ze het koelste bronwater dronk. De man moest het glas nog tweemaal vullen om haar dorst te lessen.

„Alle mensen," zei hij, „wat heb jij een dorst! Hoe lang heb je in die boot gelegen? Sedert het vertrek uit Port Antonio?"

Vicky knikte bevestigend en zei: „Hoelang is dat geleden? Ik heb geen idee van de tijd."

„We zijn twaalf uur op zee," lichtte de man haar in. „Je zult dus ook wel honger hebben."

„Ik rammel," verklaarde Vicky.

„Luister," zei de man. „Ik zal iets voor je proberen te bemachtigen."

Vicky zuchtte. „Heel graag. U is erg vriendelijk, maar kunt u er geen last mee krijgen? Ik zou niet willen dat u door mij in narigheden kwam."

„Daar praten we straks wel over," zei haar gastheer.

„Ik zal me vroeg of laat moeten aangeven," zei Vicky, „maar ik wil het pas doen als ik zeker weet dat ze me niet meer terug kunnen sturen."

„Goed dat je dat zegt," zei de man. „Want ik kan je inlichten dat je je dan nog minstens zes uur schuil zult moeten houden."

„Nog zes uur?" riep Vicky. „W-wat bedoelt u?"

„Het schip blijft nog een tijdlang in contact met patrouilleschepen van de kustwacht. Het is dus een kleine moeite om per radio een bericht uit te zenden en bij te draaien tot een van die vaartuigen je heeft overgenomen."

Vicky trilde van angst. „O, alstublieft, gaat u nog niet naar de kapitein! Zal ik weer teruggaan naar de reddingboot?"

„Je wacht hier," zei de man niet onvriendelijk. „Ik ga iets te eten voor je halen. Daarna kun je me vertellen wat dit allemaal betekent. Laten we zo afspreken: als jij mij vertrouwt, dan doe ik het jou. Akkoord?"

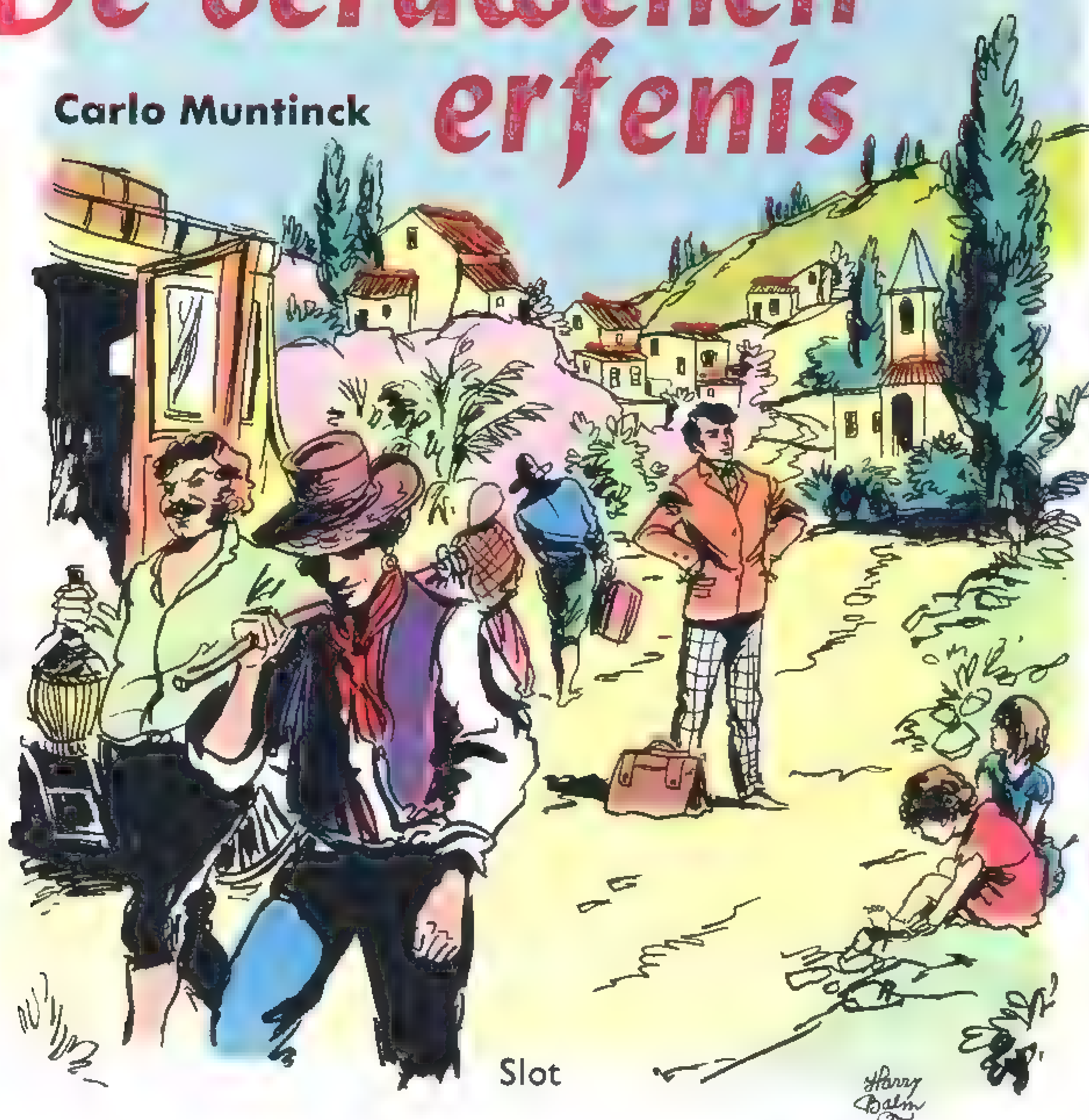
Vicky knikte. Ze had weinig keus. Maar één ding wist ze zeker: ze zou van alles bedenken en tot de laatste seconde vechten voor ze zich naar tante Ursula zou laten terugbrengen!

Wordt vervolgd

Volgende week: De kapitein hoort dat Vicky aan boord is.

De verdwenen erfenis

Carlo Muntinck

Slot

Als ik het goed begrepen heb, zijn wij dus beiden het slachtoffer geworden van een oplichter," zei hij. „U kunt me geen bewijzen laten zien, meneer Dellacorde, maar mijn gevoel zegt me dat u de waarheid spreekt. Alleen vrees ik dat u weinig kans zult maken. Zodra die Dobbin in Arrento komt, zal men hem het geld uitbetalen en er is helaas geen enkele mogelijkheid om dat te voorkomen."

Arturo stond op. „U denkt toch zeker niet dat ik die schavuit van mijn geld laat profiteren? Ik ga hem achterna, al moet het mij mijn laatste cent kosten."

„U hebt dus geld voor de reis naar Italië?" vroeg notaris Fletcher.

„Ik bezit bijna zeshonderd dollar en dat is genoeg om daar te komen."

Notaris Fletcher stak zijn hand uit. „Dan wens ik u veel geluk, meneer Dellacorde. Ik hoop van harte dat u op tijd zult komen, maar ik vrees het ergste."

„Dat zullen we gauw genoeg weten," zei Arturo grimmig.

Hij nam een rijtuig naar de haven en bij het derde scheepvaartkantoor, dat hij binnenging, had hij succes. „Dobbin," zei de man achter het loket. „Ik geloof wel dat ik die hier heb gehad. Een ogenblikje, meneer."

Hij liep een lijst door en plantte triomfantelijk zijn vinger op een rij namen. „Alsjeblieft, hier staat ie. Harry Dobbin. Die knaap heeft gisterochtend geboekt, nog geen uur voor de *Copperland* afvoer, daardoor wist ik het nog."

„En wanneer is dat schip in Livorno?" informeerde Arturo.

„Als alles goed gaat de volgende week woensdag tegen de middag."

„De volgende week woensdag. En is er een manier om daar eerder te komen?"

De man dacht na. „Nee, dat kan niet. Morgen vertrekt er weer een boot, maar die komt pas andere week vrijdag aan."

Hij keek om zich heen en boog zich naar Arturo over. „Is het erg dringend?"

„Heel dringend," antwoordde Arturo. „Ik moet die Dobbin achterhalen, koste wat het kost."

„Ga dan naar de Transatlantic," zei de man fluisterend. „Vanavond vertrekt er een clipper van ze. Die kan het tegen een stoomboot opnemen en als het erg meezit, gaat ie nog sneller. Ze zitten hier schuin tegenover op de kade."

Nauwelijks acht uur later zag Arturo de lichten van New York in het verschiet verdwijnen en twaalf dagen nadat hij was scheepgegaan, stapte hij uit de postwagen, waarmee hij het laatste deel van de reis, van Parma naar Arrento, had afgelegd.

Tegelijk met een paar boeren, die naar de stad waren geweest, steeg hij uit in de schaduw van de kerk en terwijl hij om zich heen keek en de dorpsbewoners rustig voorbij zag gaan, voelde hij een wonderlijke ontroering bij de gedachte dat dit nu de plaats was, waar zijn moeder als kind door de straten had gelopen en waar ze voor het eerst zijn vader had ontmoet.

De kerk, met haar verweerde, vierkante toren, kwam hem heel vertrouwd voor en ook de dorpelingen, wier klederdracht sinds vele geslachten nauwelijks was veranderd, leken hem geen vreemdelingen.

Hij hield een voorbijganger aan en vroeg hem waar het huis van Bonari stond en waar hij notaris Carino kon vinden.

Het landgoed van de Bonari's bleek een half uur gaans buiten het dorp te liggen, opzij van een door zware bomen beschaduwde weg.

Eens hadden op deze weg de hoefslagen geklonken van het paard Angelo, wanneer zijn grootvader uitreed voor een tocht door de omgeving, maar nu was hij volkomen verlaten. De bladeren hingen roerloos neer in de broeierige middaghitte en zelfs de vogels zwegen.

Plotseling werd de bomenrij onderbroken door het begin van een oprijlaan en in de verte, achter een halve cirkel van donkere cipressen, zag Arturo het huis, waarin zijn moeder was geboren en waarover ze hem zo dikwijls had verteld toen hij nog een kind was en ademloos luisterde naar de verhalen over Italië, dat verre land, waar zijn ouders vandaan kwamen.

Dit was dus het huis van Arturo Bonari, dat daar al bijna anderhalve eeuw op de groene vlakte stond, omringd door cipressen, die bijna even oud waren. Hier hadden zijn moeder en zijn ooms gespeeld en hier was de oude Arturo gestorven, die hem tijdens zijn leven nooit had willen kennen.

Arturo Dellacorde knikte naar het witte huis in de verte. Toen draaide hij zich om en liep langzaam terug naar Arrento.

Notaris Carino woonde in het dorp, niet ver van de kerk, waarbij Arturo was uitgestapt. Hij was zeer verwonderd toen er een uitheems geklede jongeman in zijn huis verscheen, die zich Arturo Dellacorde noemde en hem in vloeiend Italiaans begroette, maar zijn verwondering veranderde in woede toen hij hoorde wat er gebeurd was.

„Die bandiet!" brulde hij, „die ellendige oplichter! Een kapitaal heb ik voor hem neergeteld en daar was geen centésimo bij waar hij recht op had! Geen woord Italiaans sprak hij, dat duivelskind, maar de bewijzen, die hij me liet zien, waren echt. Wat moest ik doen, signor Dellacorde! Ik was wel verplicht hem dat geld te geven. En u bent dus de kleinzoon van

Arturo Bonari. Ach, arme jongen, uw grootvader zou zich in zijn graf omdraaien als hij dit wist. Alsof het al niet erg genoeg is dat uw ooms het landgoed willen verkopen. Die voelen zich in de stad blijkbaar beter op hun gemak."

Arturo stak zijn hand op. „U zei daareven dat hij gistermiddag hier was, signor Carino?"

„Jawel," bevestigde de notaris. „Om half twee. O, waarom heeft hij zijn benen niet gebroken toen hij over mijn drempel stapte!"

„Is hij hier lang gebleven?"

„Nee, een half uur misschien. Zodra hij het geld had, vroeg hij me of hij in Parma de trein naar Genua kon nemen en toen ik hem dat verteld had. . ."

„Naar Genua?" zei Arturo opgewonden. „Hij is dus naar Genua gegaan?"

„Dat zal wel," zei signor Carino, „anders zou hij dat niet gevraagd hebben. Ik keek hem na toen hij wegging, en ik zag dat hij het café van Silvio binnenging en een vijf kwartier later, kort voor de diligence vertrok, kwam hij er weer uit en ging in de richting van het kerkplein."

„En gaat er van Parma een trein daarheen?"

„Dat wel, maar dan moet u in Milaan overstappen. Maar als u die trein wilt halen, hebt u geen minuut te verliezen. De wagen naar Parma kan elk ogenblik binnenkomen."

Arturo nam afscheid van signor Carino en haastte zich naar het kerkplein.

Laat in de avond kwam hij in Genua aan. Tal van reizigers uit Noord- en Midden-Italië passeerden het tourniquet.

Arturo wachtte tot de stroom geluwd was en ging ook naar het draaihek. „Goedenavond, signore," zei hij, zijn hoed afnemend, „had u hier gisteravond ook dienst?"

De beambte keek op. „Ik heb al een week avonddienst," antwoordde hij. „Wilt u iets weten?"

Arturo haalde een tienlirestuk te voorschijn. „Dit is voor u, als u me kunt helpen. Ik zoek een jongeman die Engels spreekt. Hij moet hier met de trein van gisteravond zijn aangekomen."

De man achter het loket keek naar het geldstuk. „Er passeren hier zoveel Engelsen. Niet dat ik hun taal spreek, maar je herkent ze direct aan hun kleding."

„Degene die ik zoek, is een Amerikaan," zei Arturo. „Hij is van mijn leeftijd."

„En weet u hoe hij er uit zag, signore?"

Arturo sloot zijn ogen en zag in gedachten de stille straat in Philadelphia voor zich, waar een jongeman, die hij niet kende, het huis van de weduwe Simms verliet. „Hij heeft blond haar," zei hij. „Rossig blond. En hij is bijna een hoofd groter dan ik. Zijn kin steekt nogal vooruit, als ik me niet vergis."

De beambte dacht na. „Dan geloof ik wel dat ik u kan helpen," zei hij. „Als het dezelfde is die u bedoelt, dan heeft hij me naar het bagagedepot gevraagd. Dat wil zeggen, hij wees op zijn valies en maakte een gebaar van afgeven, want hij sprak geen woord Italiaans. Als u soms wilt gaan kijken, het depot is daar links."

Arturo gaf hem het geldstuk en ging naar de aangeduide plaats, waar een baardige man in een bombazijnen pak met koffers in de weer was. Toen hij Arturo zag, kwam hij naar de balie en keek hem vragend aan.

„Is hier gisteravond een jongeman geweest die Engels sprak?" vroeg Arturo.

„Dat klopt," zei de man. „Wel drie zelfs."

„En was er daar een bij met roodblond haar, ongeveer even oud als ik?"

De man nam hem op. „Dat klopt ook," bevestigde hij. „Hij heeft hier één valies afgegeven. Het andere wou hij per se bij zich houden, zoveel heb ik er wel van begrepen."

„En is dat valies er nog?"

De man keek de rijen koffers langs. „Dat is hem. Nee, die daar. Maar waarom vraagt u dat eigenlijk allemaal?"

Arturo's ogen schitterden. „Zoudt u het eens open willen maken?" vroeg hij.

De man schudde het hoofd. „Daar kan ik niet aan beginnen, signore. Ik ben hier om de bagage te bewaren, niet om erin te snuffelen."

„Even maar," hield Arturo aan. „U zult immers zelf zien dat ik er niets uithaal? Helpt u me alstublieft, het is van het grootste belang. Degene, van wie deze koffer is, is een neef van me, die ik al drie jaar zoek. Ik wou graag zeker weten dat ik niet de verkeerde voorheb."

De man aarzelde. „Vergist u zich niet? Hij leek helemaal niet op u."

„Dat weet ik wel," zei Arturo ongeduldig. „Zijn moeder was een Amerikaande en de mijne komt hier vandaan."

„Hm," zei de depotbediende, „het is anders geen gewoonte." Hij haalde de koffer naar voren en maakte hem op de balie open.

„Niets bijzonders," zei hij. „Allemaal kleren en een paar schoenen." Hij lichtte een overhemd op en Arturo zag de punt van een grijze map, die hij met een ruk te voorschijn trok.

„Hela! Hela!" riep de depotknecht, maar Arturo had de map al geopend en hield triomfantelijk een papier omhoog, waarop zijn eigen naam stond. „Het is hem!" zei hij verheugd. „Nu weet ik genoeg." Hij gaf de verblufte bediende een zilverstuk en ging terug naar het tourniquet.

Buiten gekomen overtuigde hij er zich van dat de plaats waar hij het station had verlaten, de enige uitgang was. De trein waarmee hij uit Milaan was gekomen, was blijkbaar de laatste geweest, want hij zag niemand meer in- of uitgaan en ook op het plein voor het station was weinig verkeer meer.

Hij verborg zich achter een beeld dat uit de gevel van het gebouw naar voren sprong en van die schuilplaats uit hield hij de ingang voortdurend in het oog.

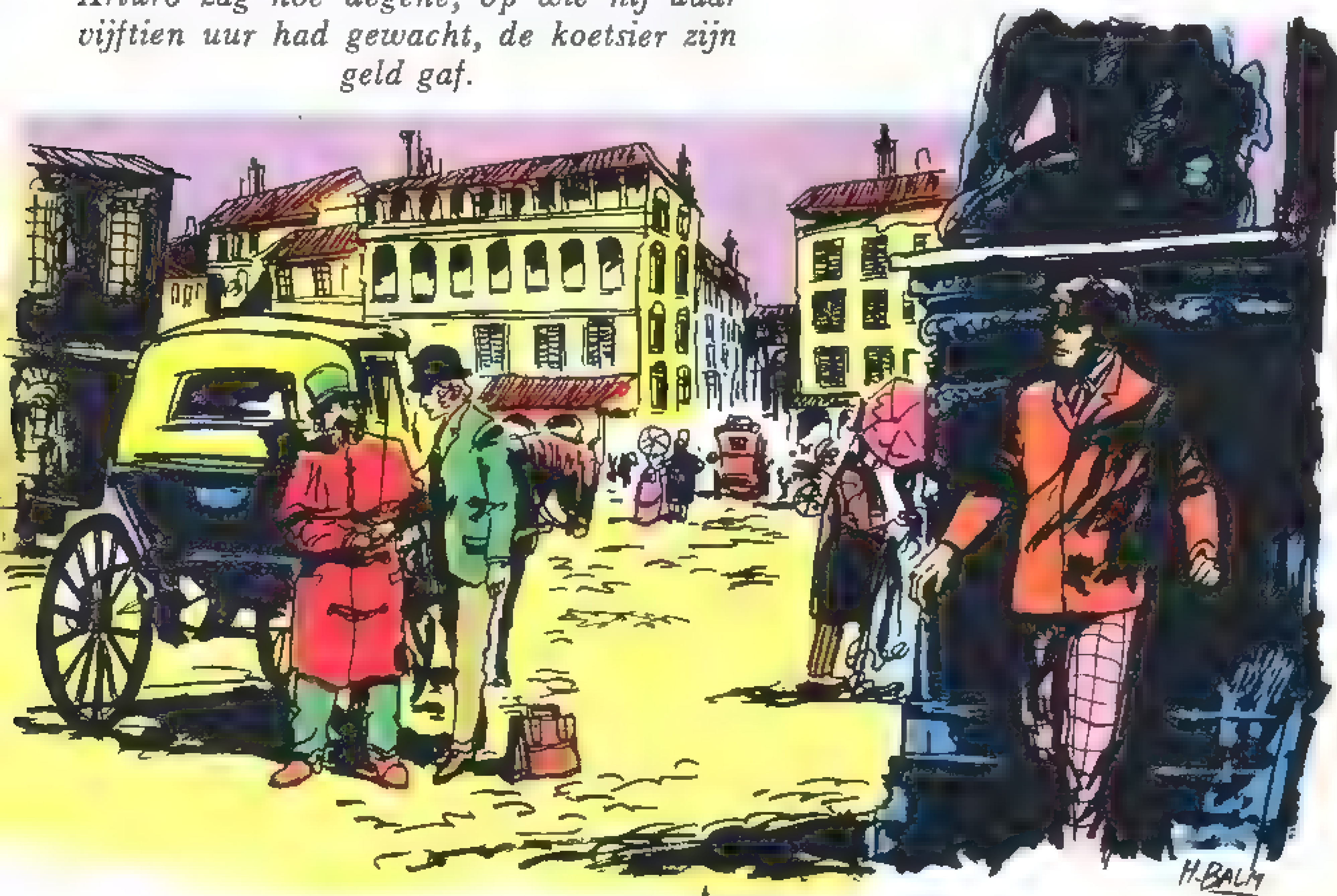
Traag verstreken de nachtelijke uren. Arturo had zich zo goed als het ging een zitplaats gezocht. Hij was vermoeid door de lange reis en de spanning van de afgelopen dagen en ondanks zijn ongemakkelijke houding stond hij meer dan eens op het punt in slaap te vallen.

Tot driemaal toe kwam er een politieagent voorbij, die hem argwanend opnam, maar blijkbaar vonden ze hem niet verdacht genoeg om hem lastig te vallen.

Arturo was blij toen eindelijk de dag aanbrak en het geratel van karren de straten weer begon te vullen.

Het werd weer levendig op het plein. Een paar meter van hem af zette een koopvrouw haar fruitmanden neer en

Arturo zag hoe degene, op wie hij daar vijftien uur had gewacht, de koetsier zijn geld gaf.

dankbaar stilde hij zijn honger en dorst met grote, geurige sinaasappelen.

Zijn benen waren verdoofd door het zitten en ondanks het zonnige weer huiverde hij van vermoeidheid, maar hij durfde zijn plaats geen ogenblik te verlaten. Onafgebroken was zijn blik op de ingang gericht, waardoor tientallen reizigers het gebouw betraden.

Eenmaal zag hij een jongeman met blond haar oversteken, die door zijn kleding en uiterlijk direct opviel tussen de andere voorbijgangers. Hij stond op het punt uit zijn schuilplaats te komen, maar toen de jongen naderbij kwam, zag hij tot zijn teleurstelling dat het niet degene was, die hij zocht.

Twaalf uur werd het en de zon brandde op de gevel van het stationsgebouw. Moedeloos en uitgeput hing Arturo tegen de muur en keek met pijnlijke ogen naar het voorbijtrekken van hen, die naar de treinen gingen.

Eindelijk hield voor het station een rijtuig stil en Arturo zag hoe degene op wie hij daar vijftien uur had gewacht, de koetsier zijn geld gaf en met een klein koffertje in de hand naar de ingang liep.

Hij wachtte tot de ander in het station verdwenen was en ging toen ook naar binnen.

Zoals hij verwacht had, vond hij hem terug bij het bagagedepot, waar de bediende juist de koffer voor hem neerzette.

„Goedemiddag, meneer Dobbin," zei Arturo.

De aangesprokene draaide zich om, staarde hem een seconde lang aan en zette het daarna op een lopen.

Eer Harry Dobbin het tourniquet door was, had Arturo hem ingehaald. Hij sloeg zijn beide armen om hem heen en hoewel de ander zich hevig verzette, slaagde hij er niet in zich te bevrijden.

Een paar reizigers bleven staan en de beambte boog zich uit zijn loket. „Hee daar, wat moet dat?" riep hij. „Kunt u dat buiten niet uitvechten?"

„Liever niet," zei Arturo. „Kan iemand misschien een agent halen?"

Een van de toeschouwers verdween en kwam terug met een politieman, die hen beiden mee naar het bureau nam.

„U beweert dus dat u Arturo Dellacorde bent," zei de commissaris, nadat Arturo zijn verhaal had beëindigd, „maar die meneer daar heeft papieren waarmee hij kan aantonen dat hij het is. Daar staat tegenover dat u Italiaans spreekt en hij geen woord en dat u allerlei bijzonderheden weet over de jeugd van de vrouw, die volgens uw bewering uw moeder was. Dit is een moeilijke zaak, waarde heer. Ik vrees dat dit in Amerika uitgezocht zal moeten worden. Tenzij u natuurlijk aannemelijk kunt maken dat u inderdaad Arturo Dellacorde bent."

„Dat hoop ik," antwoordde Arturo, „maar daarvoor zullen we in elk geval naar Arrento moeten."

„Dan zal ik u inspecteur Tessardo meegeven," besloot de commissaris. „Hij spreekt vloeiend Engels en zal zich dus ook met die meneer daar kunnen onderhouden."

Hij trok aan een schellekoord, waarop een heer met gitzwarte bakkebaarden verscheen, die een zwierig satijnen vest droeg.

De commissaris legde hem uit wat de bedoeling was en inspecteur Tessardo knikte begrijpend. „Dan zal ik maar eens beginnen met me over dat kleine koffertje te ontfermen," zei hij vriendelijk.

Harry Dobbin protesteerde, maar de inspecteur was onverbiddelijk. „Als u in uw recht staat, kunt u daar niets tegen hebben," zei hij. „Laten we eens kijken."

Hij knipte de sluiting open en floot schel tussen zijn tanden. „Madre mia! Dat is geen aalmoes, waarde heer. Daar zullen we heel goed op passen. Als de heren mij willen volgen, gaan we meteen vertrekken. Tot ziens, meneer de commissaris. Ik hoop zo spoedig mogelijk terug te zijn."

Het liep al tegen middernacht toen inspecteur Tessardo en zijn beide reisgenoten in de enige herberg die Arrento rijk was, aan het avondmaal zaten.

Harry Dobbin had vrijwel geen woord gezegd toen ze onderweg waren en ook nu zweeg hij koppig en verorberde met een somber gezicht zijn eten.

Zowel Arturo als de inspecteur vond het te laat om nog naar het landgoed van de Bonari's te gaan en daarom besloten ze in de herberg te overnachten.

Langs dezelfde weg die Arturo al eerder was gegaan, begaven ze zich de volgende dag naar het huis van de Bonari's, dat daar vredig in het groene landschap stond.

Terwijl ze de oprijlaan afliepen, blafte in de verte een hond en nog voor ze bij de deur waren, werd deze opengedaan door een vrouw met een boezelaar voor, die hen wantrouwig opnam.

„Goedemiddag, signora," groette de inspecteur. „Is er misschien iemand van de familie aanwezig?"

„Nee," zei de vrouw. „Alleen mijn man en ik zijn hier. Wij zijn de huisbewaarders."

„Juist," knikte Tessardo. „Bent u hier al lang in dienst?"

„Waarom wilt u dat weten?"

Inspecteur Tessardo liet haar zijn legitimatie zien. „Dat zal ik u straks wel vertellen. Hoe lang bent u hier?"

De vrouw bleef naar de kaart kijken. „Politie?" zei ze. „Dan moet u hier niet zijn, meneer. Mijn man en ik zijn al twaalf jaar bij de familie in dienst en iedereen kan u vertellen dat we fatsoenlijke mensen zijn."

„Goedendag, signor Larone, ik ben inspecteur van politie en ik wilde u iets vragen."

Arturo wilde hem achternagaan, maar de inspecteur hield hem terug.

„Twaalf jaar," zei Tessardo. Hij wees op Arturo. „Hebt u deze jongeman ooit in dit huis gezien?"

De vrouw schudde haar hoofd. „Nooit. Als ik een gezicht één keer gezien heb, vergeet ik het van mijn leven niet en die meneer zie ik vandaag voor het eerst."

„Goed zo," zei de inspecteur. „Ga uw gang dan maar, waarde heer. U hebt me verteld dat u in dit huis de weg weet alsof u er geboren bent. Als dat zo is, wijs me dan de kamer maar eens die uw grootvader als kantoor gebruikte."

Hij herhaalde de vraag in het Engels, zodat ook Harry Dobbin hem kon verstaan en zonder op de huisbewaarster te letten, die hen mopperend volgde, ging Arturo het tweetal voor naar een trap die aan het eind van de gang was gelegen. Op de bovenverdieping gekomen keek hij een ogenblik om zich heen en liep toen zonder aarzelen naar een deur die zich een eind verderop bevond. „Deze moet het zijn," zei hij.

„Is dat zo?" vroeg Tessardo aan de huisbewaarster

De vrouw knikte. „Vroeger tenminste," lichtte ze toe. „Maar de laatste jaren maakte meneer Bonari er weinig gebruik meer van."

Ze gingen naar binnen en Arturo keek de kamer rond. „Dat is zijn bureau," zei hij, „en daar. . . Hee, waar is de schouw?"

„Schouw?" herhaalde de vrouw verwonderd. „Er is hier geen schouw en die is er nooit geweest ook, zolang ik hier ben."

„Maar mijn moeder heeft me verteld hoe ze 's winters bij het vuur zat, terwijl grootvader aan het werk was," zei Arturo verslagen. „Een grote eiken schouw met snijwerk aan de balken."

Inspecteur Tessardo vertaalde zijn woorden in het Engels en Harry Dobbin keek schamper lachend naar de strakke witte muur, waaraan niets te zien was dan een tweetal gravures, die er uit zagen alsof ze daar al jaren hingen.

„Het schijnt dat u zich vergist, waarde heer," zei Tessardo.

„Toch niet," verzekerde Arturo. Hij keek de huisbewaarster aan. „U bent hier twaalf jaar, zei u. Is hier niemand die er langer is?"

„Niemand," zei de vrouw. „Toen de oude heer stierf, hebben zijn zoons al het andere personeel weggestuurd, zelfs de oude Larone, die hier al meer dan dertig jaar werkte."

„Drommels!" zei Arturo. „En waar is die nu?"

„Wel, thuis natuurlijk, bij zijn kinderen. Op zijn leeftijd vind je zo gemakkelijk geen werk meer."

„Dan gaan we hem opzoeken," besliste Tessardo. „Is het hier ver vandaan?"

„Nee, signore. Hier de weg af en dan rechtsaf, het binnenpad op. Het is het eerste huisje dat u tegenkomt, vlak aan het pad. Dat kan nooit missen."

Ze vonden de oude man voor zijn huis, waar hij bezig was het deksel van een korf te herstellen.

„Goedendag, signor Larone, ik ben inspecteur van politie en ik wilde u iets vragen," begon Tessardo.

De oude man schrok op. „Politie? U komt toch niet voor Carlo? Hij heeft die geit beslist niet gestolen, meneer de inspecteur, dat verzeker ik u. Als dat wel zo was, dan zou ik hem met mijn eigen handen de deur uitzetten."

„Maak je geen zorgen, oude heer, die geit interesseert me niet," glimlachte Tessardo. „Ik wou u iets vragen over de Bonari's. U hebt daar lang gewerkt, Larone. Bent u weleens op de kamer van meneer Arturo geweest?"

„Het kantoor bedoelt u? Daar kwam ik elke vrijdag, meneer, en soms nog wel vaker."

„Dan zult u dus ook weten of er iets veranderd is daar. Is dat zo?"

De oude man legde zijn mes neer. „Er is daar veel veranderd, meneer," zei hij peinzend. „Het is daar niet meer zo als vroeger. De zaken van mijn meester zijn de mijne niet, meneer, maar als u het mij vraagt, zeg ik dat men oude dingen moet laten zoals ze zijn."

„En wat is er dan veranderd?" vorste Tessardo.

„Wel," zei Larone, „neem de schouw bijvoorbeeld. Vroeger was daar zo'n prachtige eiken schouw, meneer de inspecteur, maar dat is nu al weer zo'n vijftien jaar geleden. Nee, dat zal al. . ."

Inspecteur Tessardo keerde zich naar Harry Dobbin, die zwijgend terzijde stond. „Dobbin," zei hij, „in naam der wet. . ." Hij strekte zijn arm uit, maar eer hij kon toegrijpen, was Harry Dobbin opzijgesprongen en met een kreet van woede verdween hij in het struikgewas.

Arturo wilde hem achternagaan, maar de inspecteur hield hem terug. „Doe geen moeite, vriend. Dit koffertje hier is belangrijker voor u dan die schobbejak, die daar gaat. Ver zal hij niet komen, wees daar maar niet bang voor."

Hij gaf de oude man een geldstuk en legde zijn hand op Arturo's schouder. „Laten we naar het dorp gaan," stelde hij voor. „Voor al onze moeite geloof ik wel dat we een goed glas wijn verdiend hebben."

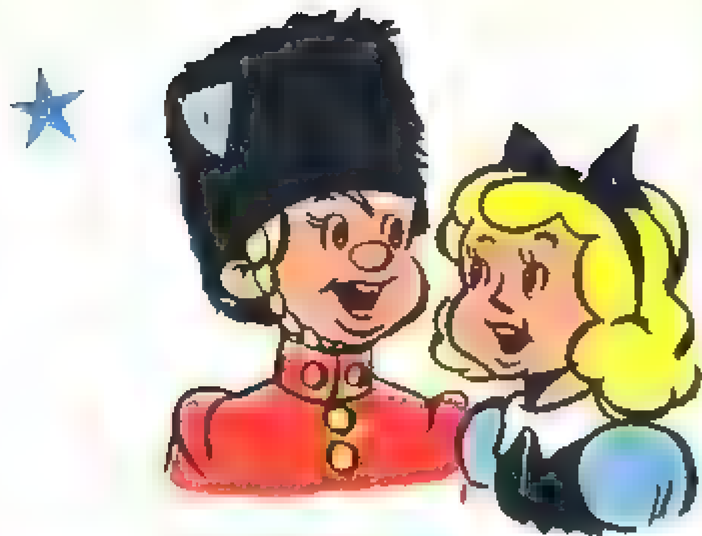
Ze liepen het pad af en sloegen de richting naar het dorp in. Toen ze langs het landgoed kwamen, wees Arturo naar het huis in de verte. „Ik heb gehoord dat mijn ooms hun bezitting willen verkopen," zei hij. „Zoudt u denken dat mijn kapitaal daar groot genoeg voor is?"

Inspecteur Tessardo liet zijn blik over het landgoed gaan. „De grond is goedkoop in Italië, meneer Dellacorde," antwoordde hij, „en de huizen zijn het ook. Voor de helft van wat er in dat koffertje zit, zullen uw ooms het graag aan u afstaan."

„Als dat zo is, dan zullen we eerst naar de notaris gaan," zei Arturo. „Kijk eens om u heen, inspecteur. „Kunt u zich iets heerlijkers voorstellen dan hier te wonen?"

Inspecteur Tessardo zuchtte. „Dat is voor mij niet weggelegd, meneer Dellacorde. Ik zou al heel tevreden zijn als ik hier eens kon logeren."

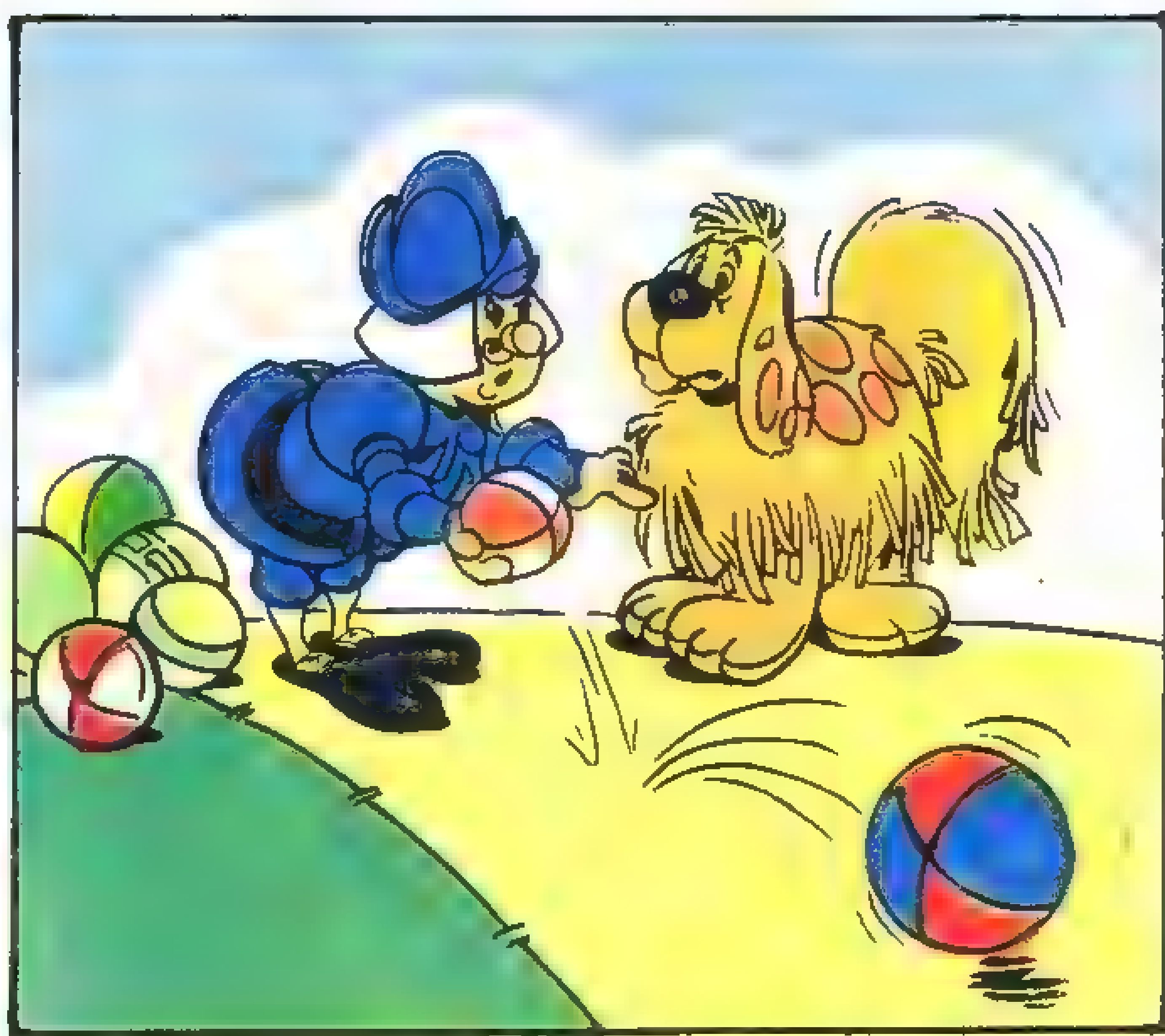
„Aan die afspraak houd ik u!" zei Arturo. „Ga mee, inspecteur, en zodra het contract getekend is, zal ik u de beste fles wijn voorzetten, die er in heel Arrento te vinden is!"

SPELEND

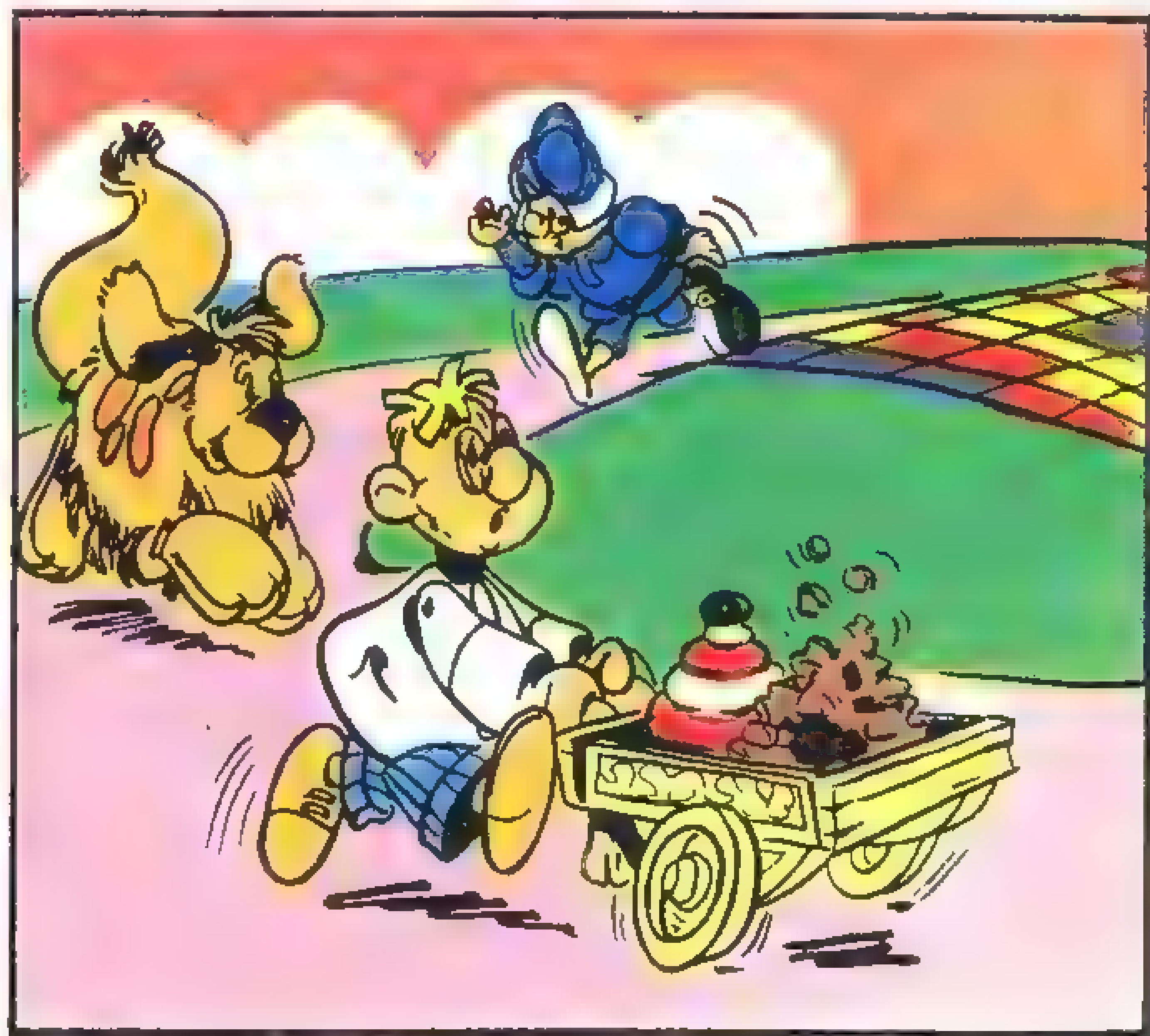
De koning van Speelgoedland en zijn lakei Pogo waren op een dag aan het wandelen, toen zij Dollie Dimpel zagen. Dollie was aan het spelen met haar hond Dilly. Telkens gooide zij een bal en dan bracht Dilly hem weer terug. „Pogo," zei de koning, „zulke kunstjes moet Tinus ook leren!"

Nu moet je weten dat Tinus de grootste hond van Speelgoedland is en dat hij ook nogal lui is. Toen Pogo hem de volgende dag het kunstje wilde leren, dat hij Dilly had zien doen, bleef Tinus stokstijf staan en weigerde achter de bal aan te rennen. „Toe, vooruit, doe eens wat!" zei Pogo.

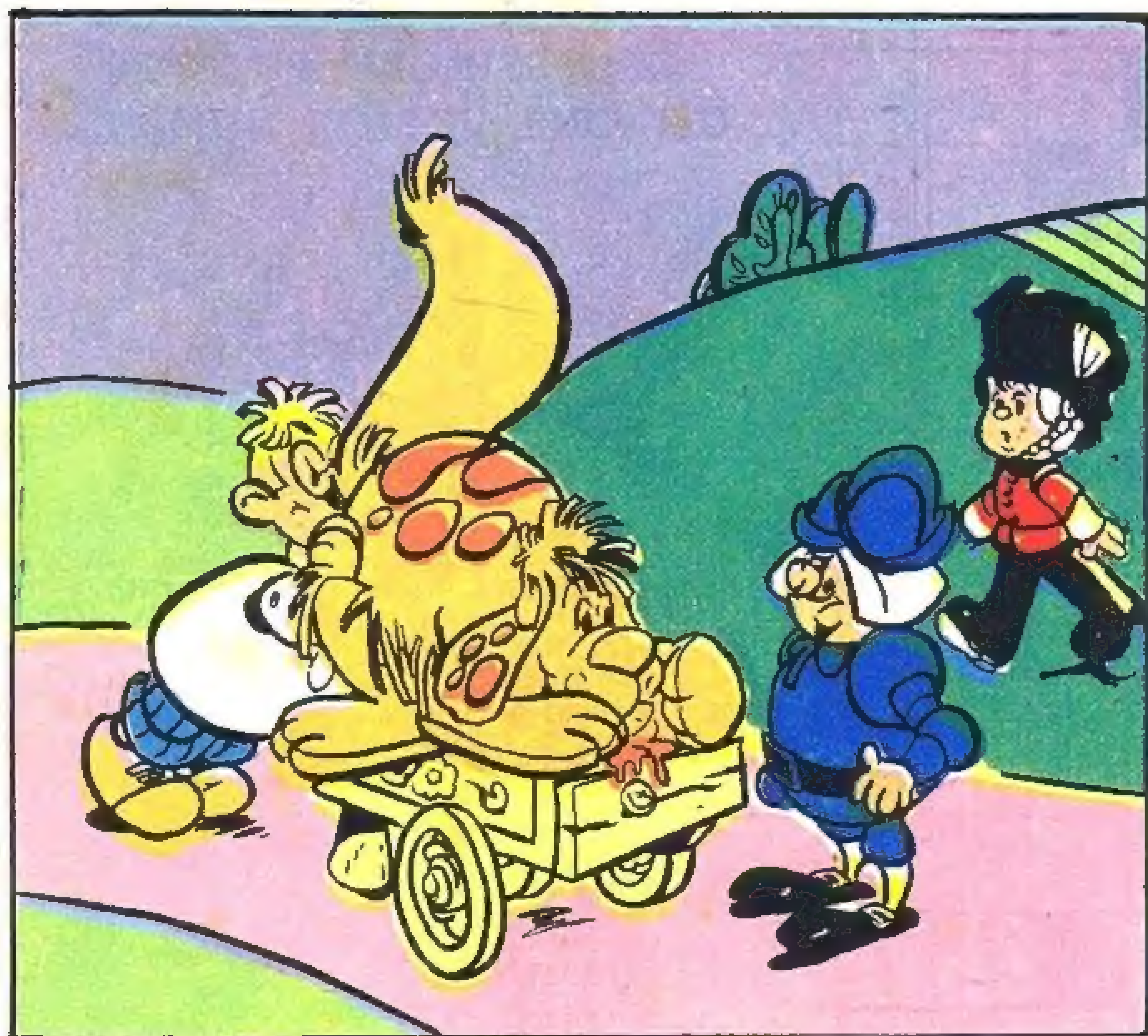
Maar hoe Pogo ook bad en smeekte, Tinus dacht er niet over om achter de bal aan te gaan. Na een tijdje ging Pogo even zitten om uit te rusten. Op dat ogenblik begon Tinus met zijn oren te flapperen en met zijn staart te zwaaien. Hee, dacht hij, wat ruik ik daar voor - n lekker geurtje?

Al gauw wist hij waar die heerlijke lucht vandaan kwam. Meneer Zoet, de banketbakker van Speelgoedland, kwam langs met zijn karretje. Toen Tinus dat zag, rende hij vlug achter de kar aan. Maar dat vond meneer Zoet helemaal niet leuk. „Ga weg jij!" riep hij en begon vlugger te lopen.

SPEELGOED

Maar Tinus dacht er niet aan om weg te gaan. Hij is dol op gebak en op al wat zoet is en hij rende zo hard achter de bakker aan, dat Pogo hem niet bij kon houden. Op een gegeven ogenblik sprong Tinus boven op het karretje van meneer Zoet en begon van een grote chocoladetaart te eten.

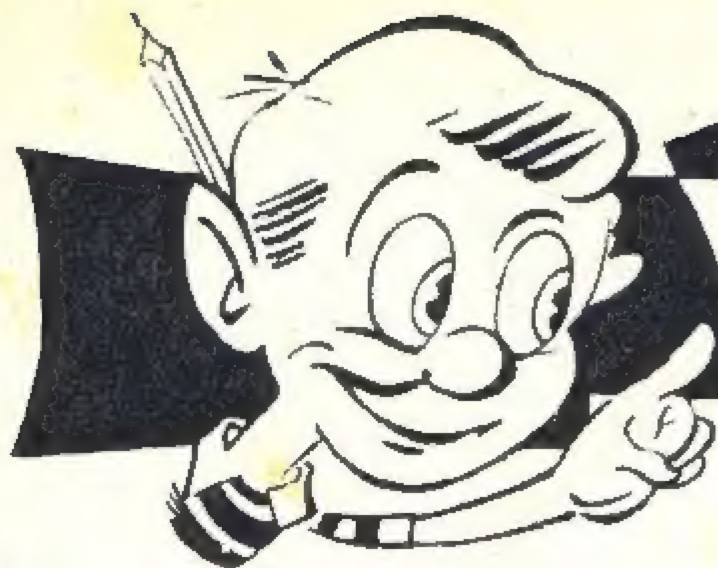
Pogo en meneer Zoet waren erg kwaad. De banketbakker probeerde Tinus weg te jagen, maar dat lukte niet. Toen kwam Tommie langs. Pogo en meneer Zoet vertelden hem wat er gebeurd was en opeens kreeg hij een idee. Tommie kocht al het chocoladegebak uit de kar van meneer Zoet.

Tommie betaalde ook de taart, die Tinus intussen had opgegeten, en daar was meneer Zoet erg blij om. Vlug ging hij terug naar zijn bakkerij. Intussen waren Tommie en Pogo naar de keuken van het paleis gegaan. In een grote pan smolten ze de chocolade en lieten er een paar ballen in vallen.

Al gauw koelde de chocolade op de ballen af en werd hard. Toen riep Tommie de koning. „Majesteit," zei hij, „komt u eens kijken naar de kunstjes die Tinus geleerd heeft!" Op de binnenplaats gooide Pogo een bal op en toen Tinus zag dat er chocolade op zat, rende hij er hard achteraan.

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZEL

HORIZONTAAL:

1 Oosterse vorst
5 Boom
8 Reeds
9 Neerslag in de vorm van ijskorrels
11 Afkorting van Antonia
12 Mechanische mens
14 IJverig
16 Meevaller
18 Bloeimaand
19 Op grote afstand
20 Lengtemaat
22 Ieder
24 Landbouwgereedschap
25 Voorzetsel
26 Aanwijzend of betrekkelijk voornaamwoord
28 Deel van de mond
30 Klap
32 Opstootje
34 Projectiel
35 Vaste brandstof
37 Steunpilaar
39 Voorzetsel
40 Vlinder
41 Muzieknoot
42 Stap
43 Gravure

VERTICAAL:

1 Deel van een korenhalm
2 Kunstmatige aardbol
3 Huisdier
4 Naaldboom
5 Sterk hellend
6 Stoot, duw
7 Tuin
10 Kleefstof
13 Schoonmaakgereedschap
15 Schadelijk insekt
17 Nuttig insekt
19 Lor
20 Dwaas; gek
21 Stukje goed
23 Hen
27 Geur
29 Persoonlijk voornaamwoord
31 Larf van de langpootmug
33 Gat in leiding, pan enzovoort
34 Hakgereedschap
35 Hoofd van een dier
36 Erg vochtig
37 Hoofddeksel
38 Snel

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

E-puzzel

S C H E D E L
P R E S E N T
E R F D E E L
R E C H T E R
W E R E L D S
E L L E N D E
R E G E R E N

De eerste letters vormen het woord SPERWER

Voorzetraadsel

O - VERGAAN
R - UITERLIJK
L - EGAAL
E - LAND
A - ZUUR
N - IEMAND
S - TELLING

De eerste letters vormen de naam van de Franse stad ORLEANS

Visitekaartje

VERPLEEGSTER

Optelsom

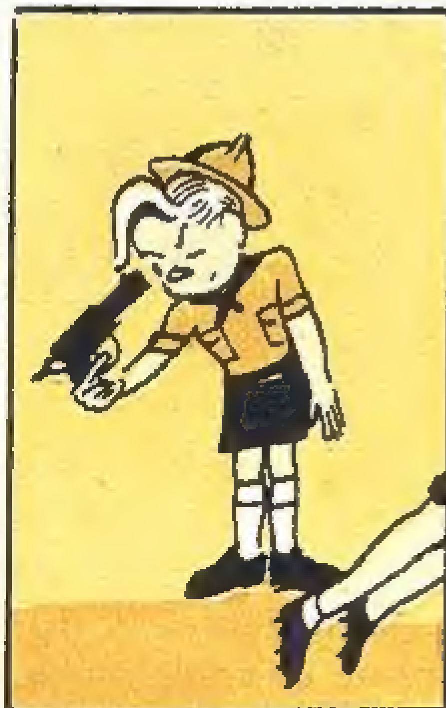
KOKOS + PALM = KOKOSPALM

Oplossing beeldpuzzel van bladzijde 2

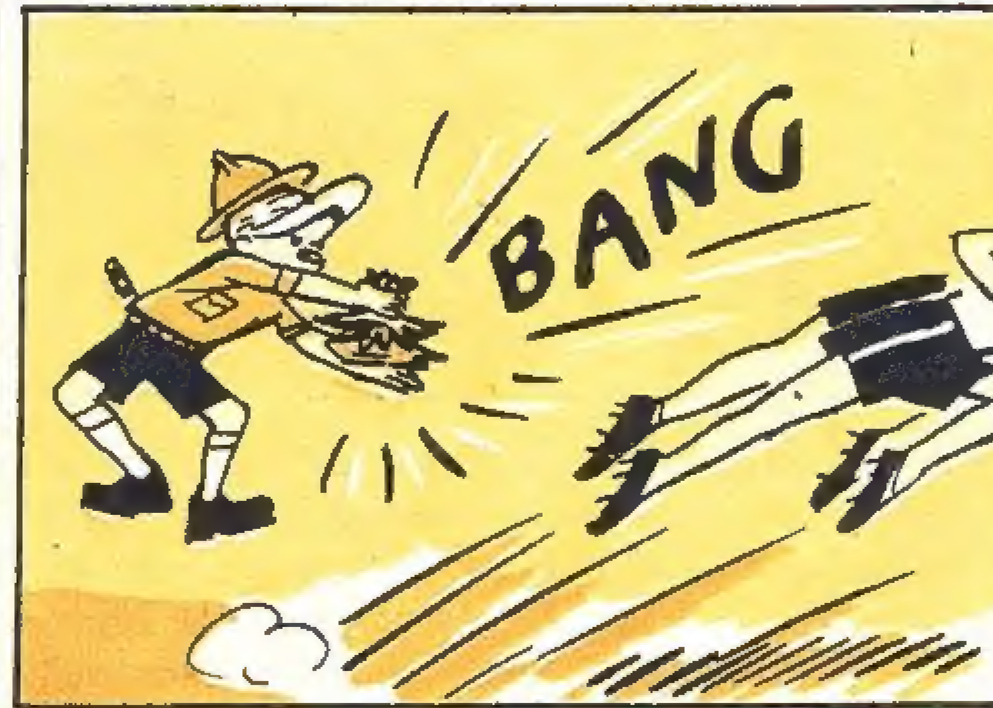
Nero, Alexander (de Grote), Rembrandt, Rubens, Everley Brothers, Neptunus, Kennedy, Atlas, Pegasus.
Het woord dat je moest zoeken is: NARRENKAP.

DICKIE DAPPER

De gouden kraag

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.